

Pontoppidan

NIX

VJ

HANS KÆRLIGHED

LYKKE-PER

HANS KÆRLIGHED

Oplag: 2500 Ekspl.

HENRIK PONTOPPIDAN

LYKKE-PER

HANS KÆRLIGHED

KØBENHAVN
DET NORDISKE FORLAG
BOGFORLAGET
ERNST BOJESEN
1899

FORHISTORIEN

Per Sidenius, en fattig Præstesøn fra Jylland, er i Syttenaarsalderen kommen til København for at studere ved den polytekniske Skole og blive Ingeniør. Han indlogerer sig hos et Par gamle Nybodersfolk og tilbringer en Række stormfulde Ungdomsaar ved afvekslende at tumle med et stort, fantastisk Kanalprojekt og give sig hen i et sorgløst Liv med muntre Venner og letfærdige Kvinder, bl. a. en vis Fru Engelhardt. En kort Tid udfries han af sin stedse dybere Fattigdom derved, at en Hr. Neergaard i en Selvmords-Caprice testamenterer ham sine Efterladenskaber, hvad der igen har til Følge, at han kommer i Berøring med dennes Søster, en ældre, lidt forfalden Enkebaronesse, der fatter Godhed for ham. Samtidigt indføres han i Huset hos Philip Salomon, en hovedrig jødisk Købmand, hvis Datter, den smukke og livslystne Nanny, han dristig beslutter at vinde. Hun staar da ogsaa paa Nippet til at give ham sin Haand, da hendes ældre Halvsøster Jakobe, hvis sære og indesluttede Væsen fra Begyndelsen har virket afskrækkende paa ham, mere og mere fængsler hans Interesse og til sidst — halvt mod hans Vilje — vækker hans Attraa.

FØRSTE KAPITEL

Den lille Betuttelse, der havde grebet Per, da det begyndte at gaa op for ham, at det ikke længer var Nanny men hendes Halvsøster Jakobe, han elskede, fortog sig hurtig. Ligesom den forvovne Bjærgbestiger, der har naaet den lokkende Tinde men herfra ser en endnu højere Top løfte sig snehvid over Skyerne, brød han ud i stolt Jubel ved at øjne dette nye og dristigere Maal for sin Ærgerrighed.

Ganske vist var Nanny baade yngre og — hvad Penge angik — efter al Sandsynlighed et bedre Parti end Jakobe (og det var navnlig denne Omstændighed, der havde vakt de første Øjeblikkes Betænkelighed hos ham); men man behøvede kun een Gang at have set de to Søstre paa en af Forældrenes store Modtagelsesaftener for at faa Øje for, at Jakobe ikke desmindre var den af dem, der vakte størst Opmærksomhed og var Genstand for den betydningsfuldeste Hyldest. Mens Nanny foer overgiven gennem Stuerne med sin Hale af smægtende Kunstnere og andre Narre, samlede Jakobe trods sit afmaalte, til Tider af-

visende Væsen alle Selskabets Koryfæer om sin Stol, de virkelige Berømtheder, Universitetsprofessorerne og de mange højtansete Læger, der udgjorde et saa vægtigt Led i Hovedstadens hastigt voksende Fremskridtsparti. Per havde ofte paa Hjemvejen hørt saadanne Folk udbryde i de varmeste Lovtaler over hendes Aand og Kundskaber og højlig beklage, at hun ikke syntes tilsinds at gøre nogen Mand lykkelig. »Men hvem skulde hun forresten gifte sig med?« havde en af dem engang sagt. »Hun, der i sit Væsen har saa meget dronningeagtigt, burde jo i det mindste have en født Prins. Denne kedelige Eybert er dog virkelig ikke noget for hende,« — — Ord, der, skønt udtalte halvt i Spøg, nu virkede som Stormpust paa den lille Kærlighedslue, der hin Aften var bleven tændt i Pers Sjæl.

Dertil kom, at han heller ikke var blind for Betydningen af det rent personlige Udbytte, han kunde høste af hendes mangeartede Viden ligesom af hendes Fortrolighed med det højere Selskabslivs Tone og Omgangsformer. Den Indflydelse, hun i saa Henseende allerede havde haft paa ham, værdsatte han langtfra ringe. Han forstod nu fuldtvel den ligesom instinktsmæssige Trang, han allerede paa et tidligt Tidspunkt havde følt, til at besejre hendes Kulde og overvinde sit eget Ubehag ved hendes Person.

— — —

En Dag, da Per sad hjemme og med genfødt Iver arbejdede paa sit store Projekt, modtog han et overraskende Besøg, nemlig af »Direktør« Delft, Jakobes og Nannys Morbroder. I en lys Pariserdragt og med en blaa Monocle for sit mest skelende Øje aabenbarede den grimme lille Mand sig i Døren efter at have slaaet et Par rappe Slag paa den med sin Stokkeknap.

»Saa fandt jeg Dem endelig! .... Ved Gud! De har skjult Dem godt!« udbrød han uden nogensomhelst Indledning og blev staaende med Hatten paa Hovedet og saae sig omkring i den lille, mørke Bagstue, hvor Tegneruller og Tuschkopper og beskrevne Papirer flød imellem hinanden paa Borde og Stole. »Naa — saa her er det altsaa, De sidder og udsteder Deres falske Veksler paa Fremtiden! Det maa man lade Dem, — det er virkelig en Ideal af en Falskmøntnerhule, De har indrettet Dem her! *Per amor di Dio!* Jeg forstyrrer Dem dog vel ikke i Udarbejdelsen af nogle hundrede Tusinde? Ha, ha, ha!«

Per kendte Onkel Heinrichs Udtryksmaade for godt til at fornærmes over denne Tiltale. Derimod følte han sig lidt ilde berørt af selve Besøget. Han havde lagt Mærke til, at den gamle, ondskabsfulde Herre i den senere Tid paa en fordægtig Maade havde omkreset ham under hans Besøg i det Salomonske Hjem, og var derfor overbevist om,

at han maatte have en eller anden lumsk Hensigt med nu at have opsøgt ham.

»Det forbavser Dem dog vel ikke at se mig?« spurgte Hr. Delft med paatagen Ængstelse efter at have taget Plads i Gyngestolen, som Per havde skubbet frem til ham, og anbragt sin Silkehat paa det overlæssede Bord.

»Paa ingen Maade .... Hvorfor mener De forresten?«

»Nej, naturligvis! Jeg tænkte det nok! Berømte Mænd er jo vant til at blive rendt paa Døren af nysgerrige, ... og jeg vil ikke gøre mig til bedre, end jeg er. Jeg har længe ligget paa Tur herud til Dem, Hr. Sidenius ... for at passiare lidt med Dem i Fortrolighed,« tilføjede han efter et lille Ophold, idet han kneb sit ene Øje sammen. »Det glæder mig særdeles, at De altsaa ikke finder mig paatrængende.«

Hvad Pokker kan den gamle Slubbert ville mig, — tænkte Per, mens Hr. Delft i den tydelige Hensigt at spænde hans Nysgerrighed til det yderste gav sig til at vifte sig med sit duftende Silkelommetørklæde og snakke om Vejret. Samtidig gjorde han paany den fattige Stue med dens lave Loft og tarvelige Bohave til Genstand for en nærgaaende Undersøgelse gennem sin Monocle. Og pludselig lod han denne falde ved at løfte Øjenbrynene og sagde:

»Veed De, hvad jeg sidder og kommer til at

tænke paa, Hr. Sidenius?.... Skulde De tilfældigvis endnu kunne erindre Dem den lille Samtale, vi havde med hinanden den første Gang, jeg havde den Ære at hilse paa Dem i min Svogers Hus?.... Kan De huske? De var saa elskværdig at udtale nogle anerkendende Ord om mine Niecer, hvorfor jeg meget takkede Dem. Kan De ogsaa huske, at jeg tillod mig at anbefale Dem ved Lejlighed at gøre Dem en billig Fornøjelse ved at lægge Mærke til, hvormange latterlige Personer de unge Piger trak til Huset, ... mangen Gang ganske unge Fyre uden en lybsk Skilling i Lommen og med et Ansigt saa uskyldigt som en nyvasket Barnerumpe. Der sidder en saadan forsulten Styverfænger oppe paa et Tagkammer og drømmer om at blive Philip Salomons Svigersøn paa sit ærlige Kristennavn! Har jeg ikke Ret? Er det ikke en virkelig komisk Syn?«

Per sagde til sig selv, at havde det ikke været for Jakobes Skyld, skulde den gamle Kavaler ihast være kommet paa Hovedet ud af Døren.

»Og saa er det saa dansk ... saa ægte pæredansk!« vedblev Hr. Delft og saae sig medynksfuldt om paa Stuens sprukne og tomme Vægge. »I andre Länder vilde saadanne Dummköpfe være en Umulighed ... lod sig ganske ikke tænke! I Amerika f. Eks. ... De har ikke været i Amerika, Hr. Sidenius? Aa, derovre burde alle unge Mænd tage sig et Kursus i den Kunst at kaste sig frem

i Verden. — — Jeg kommer til at tænke paa, det kunde kanske interessere Dem, Hr. Sidenius, at høre om en Tilfælde, jeg oplevede engang i New-York med en ung Mand, der gjorde sin Karriere og snappede en Millionærdatter væk for Næsen af baade Grever og Baroner, endda han var en fattig Djævel, der spiste sin Middag i en Saloon. Man kan jo aldrig vide«, tilføjede han, idet han paany med en Grimace kneb det ene Øje sammen: »De kunde kanske engang selv komme i en lignende ubehagelig Situation, — hvadbehager?«

Mens den lille Mand brød ud i sin giftigste Latter, bed Per sig i Overskægget; — han kunde næsten ikke længer styre sig.

»Jeg husker,« vedblev Hr. Delft, »det unge Menneske, jeg taler om — han hed Stadlmann og var en Østerriger, Søn af en sølle Skomager, troer jeg. Han var nu ogsaa saadan et Slags Geni; han vilde lave Sødmælk og Butter af Præriegræsset, uden at det først gik gennem Køer. Jeg be'er Dem! ... Saa var det paa et Laboratorium, hvor han gik og eksperimenterte, at han blev bekendt med en Søn af Samuel Smith, ... De har vist nok hørt det Navn ... en af Børsmatadorerne i *Fifth Avenue*, en Mand paa sine firsindstyve Millioner, — Dollars, forstaar De! Nu, denneher Østerriger var en ung Fyr af den Slags, som Fruentimmerne over hele Verden er gale efter ... saadan med Slagterskuldre og Øjne

som Kul . . . som Kul, naar det gløder! Og Samuel havde en Datter paa 20 Aar, og hun gaar, Gud forlade mig, hen og forlieber sig i Stymperen. Hvad mener De? ... Komplet gal! Naa, Samuel havde jo sit Øje paa Pigebarnet, og da han formærkede, det trak op til Skandal', saa — vupti! — Fyren ned ad Trapperne i en Fart. Der er ikke noget at sige til det. Hvad skulde han vel gøre andet? Om en Mand som Samuel havde givet sin Datter bort til en, der logerede paa et Tagkammer og spiste sin Middag i en Saloon, var han bleven til Grin i hele Unionen ... naturligvis. Men nu kommer det, jeg egentlig vilde fortælle. Vi var nemlig nogle Stykker, der havde observeret detteher og fulgte Sagens Gang, som det hedder; og som vi nu en Dag sidder i vor Klub, saa blev vi enige om, at der maatte kunne gøres Forretning ud af den Affære. Vi snakkede lidt frem og tilbage og lavede saa et Slags Aktieselskab paa den.«

»Et Aktieselskab ... paa hvad?« spurgte Per, der efterhaanden havde bidt sit Raseri i sig og var bleven opmærksom.

»Paa hvad? Paa den unge Mand naturligvis ... paa hans Chancer, mener jeg. Vi dannede et Grundfond, ... først paa fem, siden paa ti tusind Dollars, for at han kunde etablere sig som en ung Levemand i New-York, leje sig en flot Lejlighed paa *Broadway*, holde Tjener og Ridehest og

give Soupers for Journalisterne og blive omtalt i Bladene, . . . kort at sige, efter Forløb af to Maaneder var hans Navn kendt over hele *The Street.* Saa kørte han en Dag hen og friede hos Samuel.«

»Naa — og saa fik han hende?«

»Pst! Ikke Røgen engang! Samuel havde sin egen Spekulation med Pigebarnet ... naturligvis. Han havde svoret paa aldrig at give sin Datter til nogen, der ikke bar et adeligt Navn.«

»Av!«

»Hvorfor siger De Av til det? Det er ogsaa saa dansk straks at sige Av, bare man skraber Næsen. Hvad skulde her være at tabe Vejret over?«

»Nu — hvad gjorde De da?«

»Vi skaffede ham naturligvis et adeligt Navn. Hvad andet vel? ... Det gik meget nemt. Gennem en Prokurator i den unge Mands Hjemland satte vi os i Forbindelse med en gammel Enkegrevinde von Raben-Rabenstein, en fattig Djævel, der levede af at have Pensionat for unge Piger. Hun fik fem hundrede Dollars og fri Rejse til New-York og retour . . . for ved sin Nærværelse at kaste Glans over den højtidelige Aabning af et nyt, tysk Børneasyl, som vi skrev til hende. Den kunde hun jo ikke staa for! ... Det var en guddommelig Komedie! Ved Ankomsten mødte hele Interessentskabet ved Dampskibet med Blomsterbuketter

og kørte hende i en Karet med fire Heste til Hotel Netherland, hvor hun blev præsenteret for Journalisterne som Hr. Stadlmanns kødelige Tante, — det stod altsammen at læse i Bladene Dagen efter. Saa klemte vi hende en Dag ned i en Stol og viftede hende for Næsen med en Tusinddollar-Check, og efter en længere Besvimelse underskrev hun et Dokument og adopterede Hr. Stadlmann og gjorde ham til sin Arving. Tre Maaneder efter blev den unge Grev von Raben-Rabensteins Bryllup fejret med fyrstelig Pragt i Overværelse af hele Unionens Aristokrati. Jeg kan tale med derom, da jeg selv var blandt de indbudne og ved den Lejlighed havde den Ære at føre den unge Hertuginde af Catania født Simpson tilbords.«

»Og Aktieselskabet?« spurgte Per efter en kort Tavshed.

»Aktieselskabet? Det opløste sig naturligvis; vi fik jo vore Penge. Det blev en Forretning paa sine tresindstyve Procent.«

Under fortsat Tavshed sad Per og snoede nervøst paa sit Hageskæg. Hr. Delft havde med sin Fortælling berørt ham paa hans ømmeste Sted. Hans Pengeforhold var i Øjeblikket aldeles fortvivlede; hans Stilling vilde blive ganske haabløs, dersom han ikke hurtig skaffede Hjælp. Skønt han ikke var klar over Hr. Delfts Hensigt med at fortælle ham denne Røverhistorie, tænkte han

derfor paa, om han ikke vilde handle klogt i at holde gode Miner med den gamle Hyæne, der maaske virkelig med lidt Snildhed kunde lade sig benytte til at tjene hans Planer.

»Det var virkelig en ganske morsom Historie!« begyndte han forsigtig, idet han slog Sagen hen i Spøg. »Den Ide at danne et Aktieselskab paa en ung Mands Udsigter er ikke ilde. Hør, Hr. Direktør, kunde De ikke faa den Trafik indført herhjemme. Den vilde sikkert i adskillige Tilfælde kunne give smukke Procenter ogsaa her. Jeg har bare een Indvending at gøre. Hvorfor netop spekulere i Ægteskabs-Chancer, — de hører dog i Almindelighed netop til de mest uberegnelige. Hvorfor ikke lige saa gerne spekulere i en anden af de mangfoldige Muligheder, der kan aabne sig for en dygtig og energisk ung Mand, ... f. Eks. for en Ingeniør med en eller anden god Ide ... et Vandbygningsprojekt f. Eks. ...?«

»Jeg indrømmer Dem, — paa Navnet kommer det mindre an, naar det ellers er velklingende,« svarede Hr. Delft med et ubarmhjertigt Smil. »Det Interessentskab, jeg før talte om, hed saaledes »Company til kunstig Fremstilling af Sødmælk og Fløde«. Et fortræffeligt Navn! Vi fik saamænd paa det et Par godtroende Spækhøkere til at tegne sig som Garanter.«

»*Bien!* De mener altsaa virkelig, at der kunde være Udsigt til at faa dannet et lignende Kon-

sortium her, naar en Mand f. Eks. fremlagde Beregninger og nøjagtige Overslag, der tilfulde godtgjorde, at hans Plan — om den gennemførtes med Energi — engang vilde kunne indbringe Millioner.«

»Jeg anser det ikke for umuligt, — aldeles ikke.«

Svarets overraskende Ligefremhed gjorde Per yderligere mistænksom. Skulde han ville lokke mig i en Fælde? tænkte han og blev atter tavs.

Han befandt sig dog i den Henseende i en Vildfarelse. Hr. Delft, der iøvrig endnu troede, at det var Nanny, Pers Planer galdt, havde virkelig opsøgt ham for at yde ham en Haandsrækning i hans Kamp for at naa sit dumdristige Maal. Den erfarne Onkel havde sagt til sig selv, at Nanny nu, da hun var bleven nitten Aar, næppe vilde vente længe med at kaste sig i Armene paa en af de mange unge Labaner, der overalt omkresede hende; og ved at foretage en endelig Mønstring af »den hele forsultne Bande« var han kommen til den Overbevisning, at Per var den eneste af dem alle, der ejede Betingelser for virkelig at gøre Karriere og opnaa en Samfundsstilling, der anstod sig et Medlem af den berømmelige Delftske Slægt. Da nu Søstersønnen, Ivan, en Dag var kommen til ham og havde anmodet ham om at være ham behjælpelig med at tilbyde den forgudede Ven Penge til dennes paa-

tænkte store Udenlandsrejse paa en saadan Maade, at han ikke fik at vide, fra hvem de kom, havde han derfor villig paataget sig Kommissionen, — ogsaa fordi han ikke havde noget imod at optræde som Velgører, naar det ikke kostede ham noget. Desuden vilde han herved kunne stille Svogerhusets tilkommende Svigersøn i et Taknemmelighedsforhold til ham og derved tilsikre sig Herredømmet over den unge Galgenfugl ogsaa i Fremtiden, — til Betryggelse for det Delftske Familienavns Ære og de Salomonske Millioner.

Per sad længe tvivlraadig; han vidste ikke, hvor langt han turde vove sig frem. Men da Hr. Delft nu tog til sin Hat som for at gaa, blev han urolig. Han sagde til sig selv, at da han dog vilde være nødt til at gribe til en eller anden fortvivlet Udvej for at skaffe sig Penge, kunde han lige saa godt løbe den Risiko at falde i Hr. Delfts Fælde, især da han dog altid havde den Udvej bagefter at slaa det hele hen i Spøg. Pludselig brød han da med alle Betænkeligheder og sagde:

»Hr. Direktør — skal vi ikke lade al Forstillelse fare! Der er dog ingen Mening i at sidde her og spille Komedie for hinanden. Jeg kan forstaa paa Dem, at De kender min Tilbøjelighed for Deres Niece; og jeg gør Dem gerne den Indrømmelse, at det er noget ubesindigt af mig i min nuværende Stilling at nære Forhaabninger med

Hensyn til en Dame med saa mange udmærkede Fortrin.«

»Deri har De sikkert Ret.«

»Nu vel. De har nu selv bragt Sagen paa Bane, og De har derved givet mig nogen Berettigelse til aabent at gøre Dem følgende Spørgsmaal: Vil De, Hr. Direktør, sætte Dem i Bevægelse for at faa dannet et saadant Interessentskab som det, vi før talte om?«

»Jeg?« udbrød den lille Mand og rejste sig i hyklet Bestyrtelse halvt op af Stolen.

»Ja, netop De!« vedblev Per i en Slags Desperation. »Jeg tilstaar, jeg er for Tiden i en stærk Forlegenhed. Jeg maa have Penge ... Jeg skal have Penge, om jeg saa skal stjæle dem!«

Mens Hr. Delft paatog sig en dybt fornærmet Mine, smilte han indvendig. Pers sidste Udtalelse syntes han godt om. Den bestyrkede ham i høj Grad i hans gode Tro til det unge Menneskes Evne og Vilje til en Gang i Tiden at gøre det Delftske Familienavn Ære.

»De maa ganske have misforstaaet mig,« sagde han fornemt afvisende. »Jeg gør ikke mere Forretninger, ... i hvert Fald ikke i det smaa ... og allermindst om mine Niecer. Hvor falder De paa den forrykte Tanke, Mand! . . . En anden Ting er det, at jeg — muligvis — ikke vil nægte Dem min Understøttelse indenfor rimelige Grænser. Jeg antager, at min Anbefaling vil være tilstræk-

kelig til at aabne Dem en endog ret vidtstrakt Kredit hos — — naa, hos Folk, hvem det er en Glæde at understøtte Ungdommen. Men kun paa een Betingelse vil jeg hjælpe Dem: at det er noget, der bliver mellem os. Jeg vil ikke have snakket om det. Hvad jeg af den Slags gør, skal ikke saadan — puh! — blæses ud for alle Vinde. Det kan jeg ikke lide! . . . Sig mig, kender De David Griesmann, Overretssagføreren; han boer i Klosterstræde? Naa! Til ham skal jeg med et Par Ord anbefale Dem, og De vil da sikkert hos ham kunne hæve, hvad De foreløbig behøver, som et rentefrit Laan mod Sikkerhed i . . . nu ja, i det forventede Udbytte af Deres eminente Kanalprojekt, naturligvis! Læg vel Mærke til det Ord: rentefrit! Det er altsaa ingen Forretning for nogen, og jeg vil — som sagt — holdes ganske udenfor det hele. Dersom nogen spørger mig, om det er mig, der forstrækker Dem, saa siger jeg rentud nej. At De forstaar mig!«

Per svarede ikke. Han havde ingensomhelst Tillid til Paalideligheden af dette altfor overraskende og uegennyttige Tilbud; og desuden umuliggjorde Hr. Delfts Tone og overlegne Beskyttermine al yderligere Forhandling.

Da »Direktøren« nu atter tog til sin Hat for at gaa, søgte han derfor ikke længer at holde ham tilbage. Derimod anstrengte han sig for at

lægge sit Ansigt i muntre Folder, og ved Afskeden sagde han med en tvungen Latter:

»Ja, jeg behøver vel ikke at forklare mig, Hr. Delft? De forstod vel nok, at mine Ord før kun var ment i Spøg. De smittede mig virkelig med Deres amerikanske Historier! Jeg opfatter derfor ogsaa Deres sidste Bemærkninger som —«

»Gudbevares, Hr. Ingeniør!« afbrød Hr. Delft ham med et dybt Buk efter et Øjeblik at have set uforstaaende op paa ham. »De har altfor ringe Tillid til min Opfattelsesevne; den fejler ellers ikke noget, vil jeg sige Dem. Imidlertid... skulde De ved Lejlighed føle Lyst til at fortsætte Spøgen, saa veed De nu, hvor Hr. Griesmann boer. Han har Kontortid mellem ti og fire, og jeg kan forsikre Dem, han har megen komisk Sans . . . megen komisk Sans! Jeg anbefaler mig!«

Han havde allerede fattet om Dørklinken, da han atter vendte sig om mod Per, der var bleven staaende ved Bordet.

»Det er sandt! Endnu et Ord, Hr. Sidenius! Jeg husker, De har engang til min Søstersøn Ivan omtalt en Enkebaronesse Bernt-Adlersborg eller saadan noget. Undskyld mig mit Spørgsmaal... kender De noget nøjere til denne Dame?«

»Nej, egentlig ikke. Hun har engang gjort mig et Besøg, det er det hele. Jeg kendte en

Smule til hendes afdøde Broder. Men — tillad mig — hvorfor . . .?«

»Det er en ældre Dame, ikke sandt? Og vistnok saadan lidt . . . lidt forstyrret i Hovedet, har jeg hørt.«

»Det er muligt. Men maa jeg spørge . . .«

»Og De har haft et Brev fra hende forleden, . . . et venligt Brev fra Udlandet. Hun havde bedt Dem om at komme og besøge hende i hendes Hjem i Sommer, og hun beklager nu, at hun gennemgaar en Kur og først vender tilbage til Vinter . . . Ivan har fortalt mig det altsammen.«

»For Pokker!« udbrød Per, der endelig tabte Taalmodigheden. »Hvorfor gør De mig alle de Spørgsmaal?«

Men uden at lade sig forskrække gik det lille Mandfolk ham tæt ind paa Livet, løftede sig paa Taaspidserne og saae ham ind i Øjnene.

»Jo — jeg skal sige Dem,« sagde han: »der kunde muligvis ogsaa her i Landet tænkes Folk, der kun vilde gifte deres Døtre bort til Mænd med et adeligt Navn. — Adjø!«

Ganske fortumlet blev Per staaende og saae mod Døren, som Hr. Delft med stort Rabalder slog i efter sig.

* * *

Salomons var allerede i Midten af Maj flyttet ud til deres Sommerbolig »Skovbakken«, en højtliggende Villa umiddelbart ved Kysten, en lille Times Rejse fra København. Allermindst een Gang om Ugen tog Per derud om Eftermiddagen og lod sig da undertiden overtale af Ivan til at blive der Natten over, saa de kunde følges til Byen den næste Morgen. At ikke alle i Familjen var lige glade ved hans Besøg, og at navnlig Nanny oftere viste ham sin Ryg end sit Ansigt, efter at det var gaaet op for hende, at hun var forsmaaet, bekymrede ham ikke. Fra det Øjeblik, han var kommen til den Overbevisning, at det var Søsteren, han elskede, og havde gjort sig det klart, at han ikke forringede sine Fremtidsudsigter ved i dette Tilfælde at følge sin Tilbøjelighed, havde hans Blik og Tanke udelukkende kreset omkring Jakobe. Det undrede ham ikke engang længer, at han var kommen til at elske hende, endskønt hun med sin store Næse, sin Bleghed og sit trætte, lidende Udtryk var saa grundforskellig fra, hvad han hidtil havde anset for Idealet af Kvindeskønhed. Det Ord »dronningeagtig«, som han hin Aften havde hørt anvendt paa hende, havde ogsaa i den Henseende gjort Underværker. Han kunde sidde stille i en Krog og fortabe sig i Beundring over hendes Holdning eller hendes Bevægelsers eksotiske Ynde. Han følte en forfængelig Glæde ved Synet af hendes Haands og Fods Li-

denhed, af hendes sikre og dog næsten lydløse Gang eller af den rovdyrsagtige Ladhed, hvormed hun pludselig kunde lægge sig i en Lænestol eller et Sofahjørne. Om det saa var hendes nervøse Maade at pudse Næsen paa, henrykte den ham ved sin Fornemhed, medens Nanny mere og mere baade ved sit Ydre og sit Væsen paa en ubehagelig Maade mindede ham om Fru Engelhardt.

Nu var der uheldigvis ikke foregaaet en tilsvarende Stigning i Jakobes Følelser for Per. Tværtimod. Alt det Ubehag og den Uhygge, som hans skulderbrede Skikkelse med de lyse, kolde Bastard-Øjne straks ved deres første Møde havde indgydt hende, men som efterhaanden var bleven noget formindsket under Samværet i København, hvor de ham uvante Omgivelser i det rige Hjem uvilkaarlig havde lagt en Dæmper paa hans Friskfyrvæsen, var herude paa Landet vokset op i forøget Styrke. Herude i det Fri var han atter bleven helt sig selv, lutter drengeagtig Selvsikkerhed, lutter Kraftnatur. Paa Spadsereturene ude i Skoven sprang han over alle Vejbommene og opfordrede de andre Herrer til at gøre ham det efter; . . . var de ude at ro, tog han straks begge Aarerne for at gøre sig til af sine Armkræfter. Dertil gik han nu i Sommertiden med en egen Slags dybt udringet Sportslinned, der blottede ikke alene hans røde, muskelsvære Hals men tillige det øverste

af Brystet og gav ham en vis, utækkelig Lighed med den Slags unge Mennesker, der lever af Glædespigernes Kærlighed. Engang ved en af Familjens sædvanlige smaa Søndagsmiddage, da han sammen med et Par andre Herrer var gaaet i Vandet før Bordet, havde han sat hele Huset i Skræk ved at svømme saa langt bort fra Badehuset, at ingen kunde øjne ham. Der var bleven gjort Anskrig, en Fiskerbaad blev sat ud; og bagefter havde han været ganske stolt af sin Bedrift og drevet Spot med den Bestyrtelse, han havde vakt.

Dette fik endda være, hvad det var. Langt værre var det i Jakobes Øjne, at han i den senere Tid — opfyldt som han i stigende Grad var bleven af sin Deltagelse i den store aandelige Bevægelse, der rundtom betegnedes som selve Aarhundredets Frigørelseskamp — havde faaet en Tilbøjelighed til at optræde som Foredragsholder og Forkynder. Efter at have læst en halv Snes Bøger af Dr. Nathan og ligesindede Forfattere følte han sin Viden grundfæstet og greb enhver Lejlighed til at udbrede sig, næsten at præke om Menneskehedens kommende Stortid og »den ny Renaissance«, — paa en Maade, der ofte vakte Smil og Forlegenhed hos dem, der hørte paa ham. Engang efter et større Middagsselskab, hvor han endog i en Skaaltale havde berørt sit eget Kanalprojekt, sagde Jakobe i en ærgerlig Tone til sin Broder Ivan, sekonderet

af Nannys hoverende Latter: »Kan Du dog ikke faa Hr. Sidenius til at tie stille, — han prostituerer sig jo for alle Mennesker!«

Naar Jakobe overhovedet fandt sig i hans Nærværelse og endog ved enkelte Lejligheder havde taget ham i Forsvar overfor andres skaanselsløse Kritik, var det, fordi der — trods alt — stadig var noget ved ham, der tiltvang sig om ikke hendes Sympati, saa dog hendes Overbærenhed. Ikke at det paa nogen Maade interesserede hende at tale med ham, eller at hun havde mindste Tro paa den store Fremtid, som Ivan saa begejstret spaaede ham. Hvad der halvvejs besejrede hende og endnu vedligeholdt en Slags Forhold mellem dem, var stadig dette ene: hans uforsonlige Had til Kirken og det kristne Samfund. Hun havde fra første Færd ikke tillagt hans uforbeholdne Udtalelser i denne Retning synderlig Betydning; dertil havde hun for ofte set Broderens Venner — og navnlig de af dem, der havde raset allerdrabeligst mod det himmelske Tyranni — pludselig omskifte Jakobinerhuen med en Landsbydegns Kalot. Men saa hændte det engang paa en af de store Familje-Spadsereture, at hun var bleven siddende paa en Bænk inde i Skoven, fordi hun var træt og ikke kunde vinde med længer. Han var da kommen tilbage til hende og havde sat sig ved Siden af hende paa Bænken og ganske uopfordret givet sig til at fortælle om sin Barn-

dom og om sit Forhold til Forældrene og Hjemmet. Han havde — sagde han — længe følt Trang til at lukke noget af sit Inderste op for hende; og hun havde under hans iøvrig saa rolige, undertiden spøgefulde Fortælling modtaget Indtrykket af en dybt rodfæstet Lidenskab. Skønt hun i Forvejen gennem Ivan havde hørt noget om de Forhold, han berørte, maatte hun et Par Gange i Forbavselse se op paa ham og forvisse sig om, at det virkelig var det samme Menneske, der kort forinden i barnlig Kaadhed havde fanget Sommerfugle i sin Hat. Saa ærligt og uudslukkeligt hendes eget Had til Kristendommen var, blev hun næsten skræmmet af den dystre Hævngerrighed, han aabenbarede med sine Ord. I sin mosaiske Ærefrygt for Hjemmet og Slægten stødtes hun desuden tilbage af hans Oprør mod Forældrene og saaredes navnlig af den fuldkomne Ufølsomhed, hvormed han omtalte Faderens langvarige Sygdom og nærforestaaende Endeligt. Hun var tilsidst ikke fri for at blive lidt uhyggelig tilmode ved at sidde ene med ham midt i den store, mørke Skov. Hun mindedes pludselig den vilde Røver-Præst af hans Slægt, som Eybert engang havde fortalt om, og følte det som en Befrielse, da der hørtes Stemmer inde fra Tykningen og de andre kom tilbage.

Hun havde siden den Dag haft en dyb Medfølelse for Per men samtidig en forøget Rædsel

for ham. Da det nu tilmed begyndte at gaa op for hende, at det var hende selv og ikke Nanny, hans Efterstræbelser galdt, vidste hun ikke, hvad hun skulde stille op med ham. Hun sørgede for aldrig mere at blive ene med ham; og hun ønskede inderligt — ogsaa for hans egen Skyld — at det snart maatte blive til Alvor med hans saa længe paatænkte Udenlandsrejse.

* * *

Den Salomonske Familje sad ude paa den brede, grusbelagte Terrasse foran Villaen og nød Aftenkøligheden efter en Julidags Lummerhede. Man havde nylig rejst sig fra Middagsbordet og sad endnu ved Kaffen. Det var midt i Blomstertiden, og ved hvert Vindpust strøg en fin Vellugt — en sød Rosenaande — henover Terrassen oppe fra de tætte Ranker, der dækkede Villaens hvide Mure. Paa de øverste Trin af den monumentale Marmortrappe, der førte ned til Vandet, krøb og sad Familjens mindre Børn i hvide Dragter og store Solhatte.

Der var ikke andre fremmede den Dag end Husvennen, Hr. Eybert, som nylig var kommen hjem efter sin aarlige Baderejse med en ny, umærkelig lille Isse-Plade fra Gossec i Paris. Den fyrretyveaarige Mand tog sig helt ungdommelig ud, som han sad der, brunet af Sydfrankrigs Sol,

med det lyse Haar skilt i Nakken, Moustachen vifteformigt opadstrøget, Hageskægget spidst tilklippet. Da det var hans første Besøg efter Tilbagekomsten, var han desuden usædvanlig livlig, fortalte om sine smaa Alpeudflugter og om fælles Bekendte, han havde truffet undervejs. Philip Salomon, der havde rykket sig lidt bort fra Bordet for at gennemløbe Aftenaviserne, henkastede nu og da en Bemærkning til ham eller meddelte Ivan en Børsnyhed. Uden Vanskelighed fulgte denne Mand to-tre forskellige Samtaler samtidig med, at han med Opmærksomhed studerede en Kursliste, og endda bevarede han Aandsnærværelse nok til at multiplicere femsifrede Tal i Hovedet og opskrive Facit paa et sikkert Sted i sin Hukommelses mægtige Kopibog.

Nanny var ikke tilstede. Hun var straks efter Bordet taget bort for efter Indbydelse af Dyhring — Journalisten — at overvære en Sommerkoncert paa Klampenborg-Anstalten sammen med en Veninde.

Ved Otte-Tiden indfandt Per sig i slet Lune. Tvungen af Nøden havde han samme Formiddag endelig opsøgt den Overretssagfører Griesmann, som Hr. Delft med saa mystiske Ord havde henvist ham til, og virkelig hos denne Mand faaet udbetalt en større Sum blot ved at nævne sit Navn og udstede en Kvittering. Men skønt han herved for lange Tider var bleven be-

friet for den eneste Sorg, han endnu kendte og anerkendte, Pengesorgen, var han gaaet utilfreds og urolig hjem. Med sin jyske Naturs Forsigtighed havde han overvejet længe, før han havde kunnet faa sig selv til at indlade sig med Onkel Heinrichs navnløse Konsortium; og den Lethed, hvormed nu Sagen straks var bleven ordnet, og selve Summens for ham svimlende Størrelse havde yderligere vakt hans Mistænksomhed. Med en Fornemmelse af paa uværdig Maade at have solgt sig havde han lukket Seddelbunkerne inde i sin Bordskuffe uden engang at ville eftertælle dem.

Synet af den hjemvendte Medbejler, som sad der forynget ved Jakobes Side, forbedrede ikke hans Sindsstemning, især da Forholdet mellem de to Herrer i Forvejen ikke var det bedste. I den Sum af meget blandede Følelser, der udgjorde Pers Kærlighed til Jakobe, var Forfængeligheden hurtig bleven den fremherskende; . . . og selv for et umistænksomt Øje var det ikke svært at se, at den unge Dame var en hel Del optaget af Eyberts Tilbagekomst.

Mens Per gik rundt og gav alle de andre Haanden, hilste han blot paa Rivalen med et Buk, hvis Skødesløshed han imidlertid havde det Uheld saaledes at overdrive, at Virkningen blev en ganske anden end den tilsigtede.

»Jeg tror, jeg er kommen for Skade at gøre mig den unge Mand til Fjende,« hviskede Eybert

smilende til Jakobe, der — opbragt over Pers Opførsel — undlod at svare.

Uheldigvis opfangede Per hans Ord. Trods gentagne Opfordringer til ham om at tage Plads blev han staaende med den ene Haand paa Ryggen af en Stol, som Ivan havde skudt frem til ham, den anden knyttet i Siden og stirrede i denne Stilling ufravendt over paa Eybert med et Blik, der lyste af udfordrende Foragt. Der blev efterhaanden nogen Uro mellem de andre. Det saae ud, som ventede han blot paa endnu et Ord fra Eybert for at slynge ham en Fornærmelse i Ansigtet.

For ikke ved sin Nærværelse at give Anledning til Skandale rejste Jakobe sig tilsidst og gik ind i Villaen. Hendes Sind var i det heftigste Oprør. Hun var formelig kommen til at ryste. Hun vilde ikke længer finde sig i dette gale Menneske, som hun havde vist altfor stor Overbærenhed. Du gode Gud! Hun risikerede, at han en Dag gik hen og kompromiterede hende for hele Byen! . . . Den dumme Dreng! . . . Hvad maatte Eybert tænke?

Da hun en Timestid senere igen viste sig i Haven, var der tomt paa Terrassen. Kun Moderen sad endnu i sin Kurve-Flugtstol og hæklede ved det svindende Dagskær.

»Er Eybert gaaet?« spurgte hun.

»Ja«, svarede Moderen med et lidt utilfreds

Blik op paa hende. »Jeg skal hilse dig fra ham. Han var lidt urolig for sin lille Astrid. Hun er nok igen ikke rigtig flink.«

»Saa—aa,« sagde Jakobe og blev langsomt rød. »Det talte han ikke om før.«

»Naa, jeg tror heller ikke, det har noget videre at betyde; men han vilde dog ikke være for længe borte fra Barnet. Han har jo ingen stor Tillid til sin Husholderske, veed du. Han er virkelig i saa Henseende rigtig ilde stillet, stakkels Mand!«

Hun sagde de sidste Ord med en Betoning, som var Jakobe velbekendt, og hvis Hensigt hun godt forstod. Det var ikke nogen Hemmelighed for hende, at Forældrene grumme gerne saae hende gift med Eybert. Navnlig i den allersidste Tid havde Moderen røbet megen Iver for at paavirke hende i den Retning, hvad der havde opbragt hende en Smule, . . . saa meget mere, som det havde været ganske overflødigt. Hun havde i den sidste Maaned ganske af sig selv beskæftiget sig mere med ham end nogensinde før i deres lange Bekendtskabstid. Hun havde under hans Fraværelse for første Gang for Alvor savnet ham. Hun havde daglig følt Længsel . . . ikke alene efter deres fortrolige Mørknings-Samtaler om alt det mistrøstige, der skete rundt om i Verden, men efter selve hans personlige Nærværelse, efter hans stille, lyse Smil og den velgørende Ro,

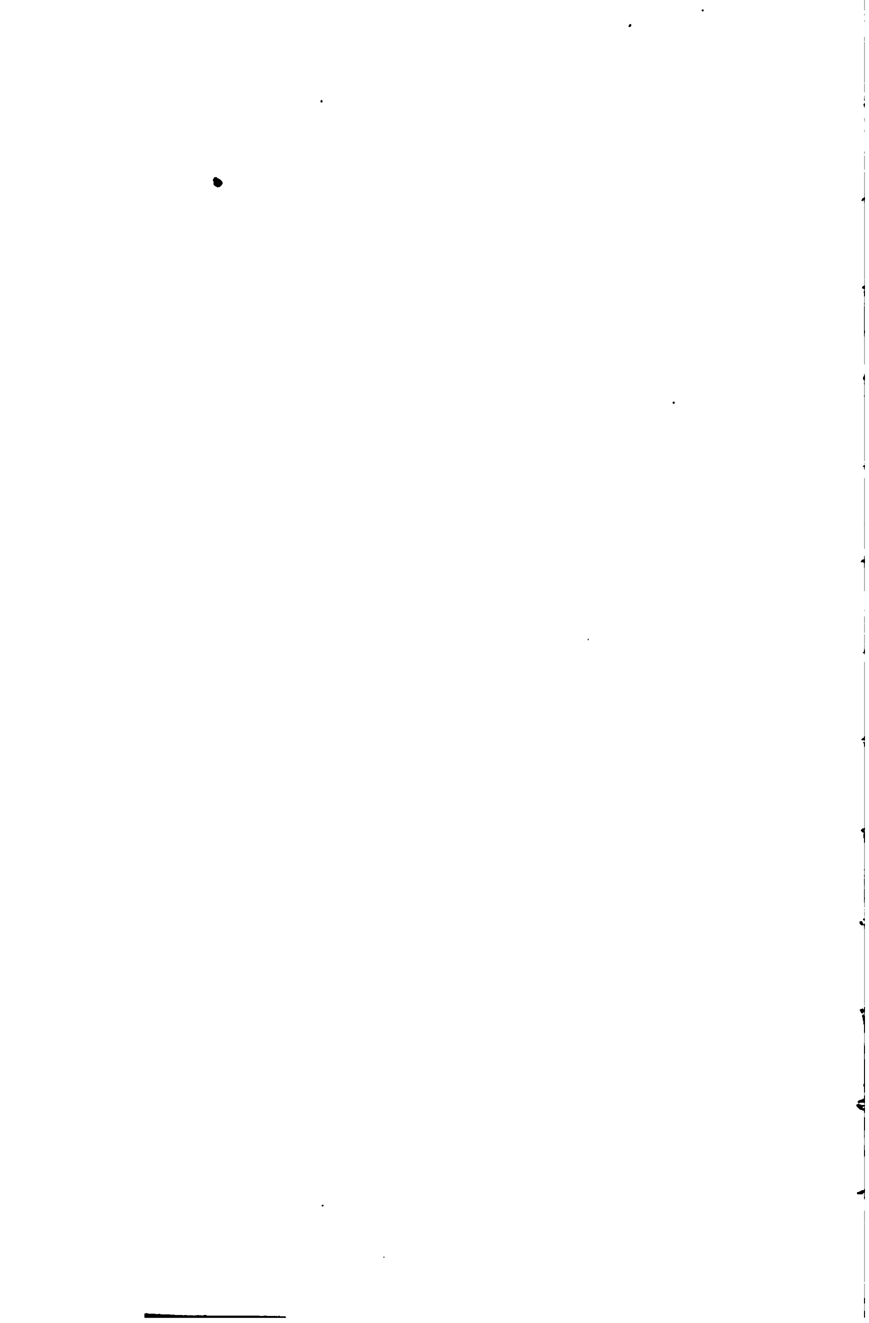
der prægede hele hans Væsen. Naar hun nu var kommen til at rødme over det stærke Indtryk, det gjorde paa hende at høre om hans lille Datters Sygdom, var det, fordi hun i dette Øjeblik med Undseelse følte, at hun allerede halvvejs betragtede sig som hans Børns Moder.

At hun ikke elskede ham saaledes, som hun i sin Ungdom havde elsket andre, vidste hun godt; men derover gjorde hun sig ingen Skrupler. Under Indflydelse af den stigende Uhygge, som Livet og Menneskene — og ikke mindst Mændene — indgød hende, foretrak hun den tillidsfulde Tryghed, hun følte ved hans Side, for den store Lidenskabs fortærende Feber. Hun sagde til sig selv, at var han ikke det stolte og frygtløse Sandhedsvidne, som hun i sine overmodige Ungdomsdrømme havde forbeholdt Pladsen ved sit hvide Bryst, saa var han dog en Mand med en alvorlig Overbevisning; og var han ikke længer helt ung, saa skæmmedes han til Gengæld heller ikke af den Ufærdighed og den forlorne Mandighed, der saa ofte gjorde unge Mænd saa usmagelige. Og saa var der endelig en saadan ren og god Lugt ved ham, hvad der betød uendelig meget for hende, der ikke kunde sidde bare to Minutter overfor et Menneske uden at modtage et bestemt Lugt-Indtryk af Vedkommende og lang Tid efter til sin store Plage bevare det i Erindringen, saa det undertiden forfulgte hende som en ulidelig Hallu-

cination. — Per sporede hun i over tre Alens Afstand paa den Stank af gammel Tobak og Blanksværte, der altid hang ved hans Klæder.

Desuden besad Eybert et Fortrin, der havde beskæftiget hende, endog før han paa nogen Maade var bleven hende sympatisk. Paa Grund af sit ansete Familjenavn, sine gode Formuesforhold og sin akademiske Fortid (han var statsvidenskabelig Kandidat) var han hurtig bleven en af den fremblomstrende københavnske Liberalismes ledende Mænd med Sæde i Tinget og en ikke ringe Indflydelse paa sit Partis Politik. Folk, der morede sig med at sammensætte Ministerlister for det — just ikke sandsynlige — Tilfælde, at frisindede Anskuelser engang skulde blive repræsenterede i Regeringen, nævnede gerne hans Navn i første Række; og denne Udsigt til Storhed og Magtbesiddelse, saa ringe og fjern den end var, havde altid haft noget fristende for Jakobe. Den overlegne Ligegyldighed for selskabelig Rang og ydre Udmærkelse, som hun bar tilskue, var ikke helt naturlig; den var et Nødskjul, som Klogskab og Stolthed paabød hende. Den Brand i hendes Sjæl, der i Skoletiden havde faaet hende til Gang efter Gang forgæves at indsmigre sig hos Admiralsdatteren og de to Komtesser for at vinde deres Venskab, var endnu ikke slukket. Glimrende Drømme om i selve Hoffets Sale at skaffe sig Oprejsning for alle lidte Ydmygelser og ved Kongers

og Kejseres Arm at triumfere over sit Blods Forhaanere kunde endnu til Tider faa hendes Kinder til at gløde. Dersom ikke hendes nøgterne Forstand bestandig havde vist hende Fantasteriet i slige Tanker, skulde hun visselig ikke have ladet den stakkels Eybert gaa saa længe og sukke forgæves.

ANDET KAPITEL

Per havde nu lagt en udførlig Plan for sin Virksomhed i den nærmest kommende Tid. Han havde blandt andet besluttet at udgive en Pjece, i hvilken han vilde fremstille sin Ide om en fuldstændig Omordning af Landets Samfærdselsvæsen og med Tal og Tegninger godtgøre, hvor urimeligt det var for et bjergløst, brændselfattigt og af Havet omflydt Land at begunstige Udviklingen af et bekosteligt Jernbanenet i Stedet for at lægge Hovedvægten paa et vidtforgrenet Kanalsystem, der kunde bringe hver eneste lille By i direkte Forbindelse med Verdenshavnene. Desuden agtede han at udstyre Bogen med nogle kraftige Indledningsord, en Art Forkyndelse, hvori han mere i Almindelighed vilde udtale sig om Landets Fremtidsopgaver.

Dette Forord var han allerede begyndt at udarbejde. I en Stil og Tone, som han tildels havde laant fra Dr. Nathans Stridsskrifter, havde han søgt at fastslaa det dybe Forfald, hvori »det akademiske Spidsborgerskab« i Løbet af det sidste Hundredaar havde styrtet Nationen. Han havde

udkastet en trøstesløs Skildring af den uophjælpelige Armod, hvori Landet tilsidst vilde synke ned, dersom man ikke gjorde Alvor af at bryde med de nedarvede, falske Forestillinger om den hjemlige Muldjords »gyldne Aks« og resolut skaffede Befolkningen nye Indtægtskilder. Paavirket bl. a. af, hvad han denne Sommer havde set og lært i det rige, jødiske Købmandshjem, havde han villet vise, hvorledes en romantisk Tids Dyrkelse af den enfoldige Bonde i Forening med en hysterisk Tilbedelse af Naturen havde faaet de danske til paa Trods af al sund Fornuft og andre Landes Erfaringer at opretholde en Degne-Overtro paa Ploven og Smørret og Flæsket, der vilde føre Landet til den sikre Undergang.

Som Modstykke hertil var det hans Hensigt at fremtrylle et Billede af det Eventyrrige, hvortil Industrien i Forbindelse med hans eget Storværk engang vilde kunne forandre Landet helt ind til de mørkeste og goldeste Hedestrækninger, hvor nu kun et Par magre Faar fandt kummerlig Føde. Han var paa dette Punkt fuldtud troende. Den Tanke, Jakobe hin Aften i København havde givet Udtryk, om Ingeniørvidenskaben som den naturlige Banebryder for Menneskehedens kommende Stortid, havde slaaet mægtig ned i hans Sind og genvakt skønne Drømme fra den halvforglemte Tid, da han som glathaget Yngling første Gang betraadte den polytekniske Skole med en højtidelig Forestilling om

at træde ind i det Aandens hemmelighedsfulde Værksted, hvor den frigjorte Menneskeheds Fremtidslykke smeddedes under elektrisk Lyn og Torden. Naar han i de lange, solhede Dage stod og svedte over sit Tegnebræt, fantaserede han ikke længer udelukkende om sin egen Forherligelse eller Magtfuldkommenhed. Mens Tuschpennen gled henover Papiret og tegnede Kanalkurver og opridsede Sluseværker, saae han i Aanden mægtige Skibe dampe frem ad de brede Vandveje, tungt ladede med fjerne Landes Raaprodukter. Han saae statelige Fabriker rejse sig langs de rindende Vandes regulerede Løb, hørte for sit Øre Lyden af summende Svinghjul og brusende Turbiner. Han saae de menneskemylrende Storstæder, som engang vilde dække den skumle Lyngørken . . . travle Fremtidsbyer, hvorover ingen Kirkeklokker i Midnatstimen ringede Spøgelsefrygt ind i Sindene, men som med deres elektriske Banstraaler jog Mørket og dets Aander paa Flugt. Ja, endog til Kunsten havde han faaet Plads i sit Vidunderland, paavirket som han også i den Henseende var bleven af det Salomonske Hjem. Paa Byernes Torve tænkte han sig skønne Marmortempler, helligede Sandheden, Modet, Retfærdigheden o. s. v. Udover Heden strøede han med rund Haand herlige Lystparker med Statuer, Springvand, Obelisker . . .

Naar Pjecen var skreven færdig og bleven flot

trykt paa det »hemmelige Konsortiums« Bekostning, vilde han gøre Alvor af at rejse bort et Aarstid for at give den Tid til at virke og for samtidig at udvide sine praktiske Erfaringer ved Studier rundtom i Udlandet — i Evropa og Amerika. Men forinden vilde han sikre sig Jakobe. Han turde ikke løbe den Risiko, at Hr. Eybert eller en anden omluskende gammel Ræv snappede den gyldne Fugl bort under hans Fraværelse.

At Jakobe just ikke opmuntrede ham men endog temmelig tydeligt undgik hans Selskab, nedslog ikke hans Haab. Han havde fra første Færd været klar over, at han vilde blive nødt til at gaa varsomt tilværks, saa at sige erobre hende Stykke for Stykke, . . . og forresten mente han allerede at være rykket hendes Hjerte saa nær, at han kunde begynde at høre det banke. Den forøgede Skyhed, hvormed hun omgikkes ham, opfattede han netop som et godt Tegn. Det galdt blot om at vise Udholdenhed og Fasthed!

Ved den sidste Søndags-Middag, hvor de var komne til at sidde skraasoverfor hinanden ved Bordet men i en saadan Afstand, at de ikke kunde tale sammen, havde han uafbrudt fikseret hende; og skønt hun ikke en eneste Gang havde set over paa ham, havde han tydeligt kunnet spore Virkningen af sit Blik. Først havde hun siddet nervøst og smuldret sit Brød paa Dugen; saa havde hun flyttet sig uroligt paa Stolen og

var tilsidst bleven ganske sort under Øjnene og skiftevis rød og bleg paa Kinderne. Senere, efterat de andre Gæster var gaaet, havde han set hende staa alene ude ved Terrassens Balustrade og stirre udover Vandet. Det var dengang begyndt at mørkne; og som hun stod der i sin hvide Dragt, luftig som et Drømmesyn, med Skumringens blaa Skygger i Nederdelens Folder og med en svag Guldglans over sit sorte Haar, var han bleven saa betagen af hende, at han — noget paavirket af Middagsbordets Vin, som han endnu var — havde besluttet sig til en dristigere Tilnærmelse. Hun havde ikke hørt det, da han stille nærmede sig over Gruset; men idet hun mærkede ham bag sig, vendte hun sig hastig om og standsede ham med et Lynblik.

»Hvad vil De mig?« sagde hun med sin mest »dronningeagtige« Mine men med tydelig Angst i Stemmen.

Trods sin Overraskelse over dette ubeherskede Udbrud havde Per haft Aandsnærværelse til ihast at finde paa en reddende Udflugt. Idet han rakte hende en Markblomst, som han tilfældigt havde i Haanden, sagde han:

»Undskyld, Frøken! Jeg vilde blot vise Dem et ret mærkeligt Eksemplar af Hundetunge, som jeg fandt paa Spasereturen før.... Iøvrig,« vedblev han, da hun intet svarede og heller ikke modtog Blomsten, »vilde jeg blot sige Dem Farvel«.

Han blottede Hovedet med udsøgt Ærbødighed og forlod hende. — —

En Eftermiddagsstund et Par Dage senere ilede Ivan ud til Nyboder for at fortælle Per, at den Artikel, som Dyhring for længe siden havde lovet at skrive om hans Projekt, nu var gaaet i Trykken og rimeligvis vilde komme i »Falken« den næste Dag. Da han ikke traf Per hjemme, efterlod han et Brev med en Meddelelse om den store Nyhed foruden en særdeles indtrængende Efterskrift, der var dikteret af hans Bekymring over Pers formentlige, stolte Ligegyldighed for alt, hvad der kunde være ham til personlig Fordel.

»Tjen mig nu i« — skrev han — »at gøre Dyhring en Visit. Jeg veed, han vil sætte Pris derpaa. Betænk, at det vil kunne blive af Betydning for Dem at overvinde det Ubehag, som De mulig føler ved at foretage et saadant Skridt. Dyhring vil paa mange Maader kunne gøre Dem Tjenester baade nu og i Fremtiden. Som jeg før har sagt Dem — Pressens Bistand er i vore Dage uomgængelig nødvendig!«

Per sov ikke meget den Nat, og ganske tidlig den næste Morgen sad han nede i sin gamle Kælderbeværtning, hvor han trods sine forandrede Kaar for Nemheds Skyld — tildels ogsaa af Sparsommelighedshensyn — endnu som Regel spiste

sin Frokost i Selskab med Droskekuske og Bybude. Paa den tredje Side af det endnu vaade Blad fandt han under Overskriften »Millionærer søges« en Halvspalte-Artikel trykt med Petit og underskrevet med et af Dyhrings mange Mærker: *S'il vous plaît.*

At Artiklen var holdt i en let spøgefuld Tone, mærkede han sletikke. Endog Overskriften optog han i rammeste Alvor. Derimod blev han højlig skuffet ved ikke et eneste Sted at finde sit Navn men gennem hele Artiklen at se sig ubestemt betegnet som Planens »unge, talentfulde Ophavsmand«. Ligeledes var han dybt misfornøjet med den overfladiske Behandling af Bekostnings-Spørgsmaalet, om hvilket han dog i sin Tid paa Ivans Anmodning selv havde meddelt Dyhring vidtløftige skriftlige Oplysninger, og navnlig blev han aldeles rasende over en fejlagtig Anbringelse af et Komma i en Decimalbrøk, der efter hans Mening ganske vilde forvanske Opfattelsen af Værkets Karakter og Betydning.

»Den Torsk!« udbrød han ganske højt.

Han blev enig med sig selv om, at alene for at faa Lejlighed til at gøre Indsigelse og forlange de begaaede Fejl rettede vilde han følge Ivans Anvisning og aflægge Dyhring en Visit; — men iøvrig var han hverken saa blind eller saa ligegyldig for Pressens Betydning, som hans Ven troede, og som han selv gerne gav det Udseende af. Endnu

samme Formiddag befandt han sig udenfor Dyhrings Dør.

Den unge, knap treogtyveaarige Journalist, der ved sin Levevis var et Forargelsens Tegn for de letopskræmte Københavnere, ja hvis Navn rundtom i Landet var bleven ensbetydende med, hvad man i borgerlige Krese kaldte »den moderne, evropæiske Fordærvelse«, beboede en flot Førstesalslejlighed i et af Byens bedste Kvarterer. Skønt Klokken var næsten tolv, da Per ringede paa hos ham, var han først ifærd med at staa op, og hans Husholderske vilde netop nægte ham hjemme, da en Dør henne i Gangen blev aabnet paaklem, og Dyhrings gyldenblonde Hoved viste sig i Halvmørket med en Silkepapirspapillot om hver af Moustachespidserne.

»Ah, er det Dem!« sagde han; Tonen lød lidt skuffet. »Naa ja, . . . gaa De kun ind. Min Frisør er i Øjeblikket hos mig. Jeg skal om to Minutter være til Tjeneste.«

Per fik ikkedesmindre god Tid til at se sig omkring i Dyhrings Stuer, om hvis udskejende Luksus der rundt i Byen løb saa mange overdrevne Beretninger. Elegant var der dog uimodsigeligt: silkebetrukne Møbler i Arbejdsværelset, Gobelinstapet, Malerier; Stabler af Bøger og Tidsskrifthefter henkastede i Stolene; dertil et Harem af Dameportræter paa Skrivebordets Ibenholtsplade. Inde i den tilstødende Spisestue, hvortil Døren

var aaben, stod et fint dækket Frokostbord med skinnende hvid Dug, Vinkaraffe, Blomster og Frugter.

Per anstillede uvilkaarlig en Sammenligning mellem dette Ungkarlehjem og sine egne to smaa, fattige Nyboderstuer, — og han grebes af en ham ellers uvant Utaalmodighed. Ikke fordi han paa nogen Maade misundte Dyhring — han delte ganske den borgerlige Opfattelse af Journalisterne som halvt foragtelige Personer, en Slags Alphonser hos den store Skøge Bysladderen eller den offentlige Mening — men det ærgrede ham at tænke paa, at en saadan Avisskriver allerede havde naaet en Magt og Uafhængighed, som han selv endnu kun kunde drømme om.

Først efter over et Kvarters Forløb viste Dyhring sig, lille og spændstig, klædt i et Par posede, lysegraa Benklæder, Laksko og en kort, kraprød Hjemmejakke med sorte Silkeopslag. Han ytrede aldeles ingen Overraskelse over Pers Besøg men sagde — som sandt var — at han havde ventet ham. Saa almindelig Fordømmelsesdommen over ham og den moderne Journalistik end var, hændte det ham nemlig saare sjælden, at han berømmede nogen i sin Avis, uden at vedkommende straks indfandt sig hos ham for at gøre en allerunderdanigst Takkevisit.

Den flotte Lejlighed og den lange Ventetid havde dog tilsidst gjort Per saa fortrædelig, at

han næsten glemte at takke og straks begyndte i ret udfordrende Tone at kritisere »Falkens« Artikel og beklage sig over dens Meningsløsheder.

Dyhring hørte en Stund ganske ligegyldig paa ham og bad ham derpaa med den elskværdigste Haandbevægelse at tage Plads.

Disse to, omtrent jævnaldrende unge Mænd, der satte sig der overfor hinanden, hver i sin himmelblaa Silkelænestol, og kastede Benene overkors, havde — trods al ydre Ulighed — en hel Del tilfælles, ligesom deres Livsforhold oprindelig ikke havde været synderlig forskellige. Otto Dyhring var — ligesom Per — et hjemløst Barn, Søn af en forgældet og udsvævende Officer, der efter et Par Aars Ægteskab havde lagt sin Kone i Graven og siden var død for egen Haand. Efter at være bleven opdraget hos nogle Slægtninge i Provinsen var den unge Otto i Attenaarsalderen kommen til København som Student, fattig og forsømt men — ligesom Per — fast besluttet paa for enhver Pris at gøre sin Lykke og skaffe sig Oprejsning for Barndomstidens Afsavn og Ydmygelser. Uden Anfægtelser af nogen Art og med en instinktmæssig Fornemmelse af, hvor Aladdinslampen for Tiden laa skjult, havde han kastet sig ind i Journalistiken, der netop i de Aar efter udenlandsk Mønster havde brudt Politikens Overmagt og lagt Hovedvægten paa et mangfoldigt, literært bearbejdet Nyhedsstof. Uden at eje nogen stor

Begavelse men med Evne til at føre en letløbende Pen havde han — støttet af et smidigt Væsen og et Ydre, der bedaarede Kvinderne — hurtig opnaaet en indflydelsesrig Stilling ved et af Hovedstadens toneangivende Blade og udnyttede den hensynsløst, ganske uanfægtet af Borgerskabets Dom. Allerede fra sit enogtyvende Aar havde han haft en Aarsindkomst, der i Størrelse nærmede sig en Ministergage. Teaterdirektørerne kappedes om at spille hans Farce-Bearbejdelser; Bogforlæggerne tilkøbte sig i dyre Domme hans Bevaagenhed ved at udgive hans af andre besørgede Oversættelser; Skuespillere og Varietéesangerinder, unge Digtere og graanende Jubilarer, Bitterfabrikanter og Cirkusdirektører, . . . alle bejlede de til hans Gunst, viste ham alleslags Opmærksomheder, undertiden i Form af Gaver eller (for Kvindernes Vedkommende) ved Ydelser *in natura*. Som en ung Gud skred han frem i sin uanfægtelige Sorgløshed — tilbedt og afskyet, misundt og foragtet — levende højt paa Menneskenes Dumhed, Forfængelighed, Fejghed og Hykleri.

Artiklen om Pers Projekt havde han alene skrevet af Hensyn til Ivan Salomon, der undertiden var ham behjælpelig med at skaffe Navn paa en Veksel. Per selv interesserede ham ikke det bitterste, og i Haab om hurtig at blive ham kvit lovede han straks at indføre de begærede Rettelser i det næste Nummer af »Falken«. Ikke-

desmindre slap han ikke for at høre Per holde et af sine sædvanlige Foredrag om sit Værks nationale Betydning, og han sad tilsidst og gabede ganske ugenert bag sin velplejede Haand. Han fandt ham uudholdelig kedsommelig, og desuden ventede han Damebesøg. Foruden Artiklen om Per havde han nemlig i Dagsnummeret af Bladet ogsaa en lyrisk Lovprisning af en ung, henrivende Balletdame, der for Tiden optraadte i Cirkus, — og han ventede desaarsag nu den ham tilkommende Tribut. — — — — —

Da Per endelig var gaaet, og Dyhring traadte ind i sin Spisestue, hvortil Døren under Besøget var bleven lukket som af en usynlig Haand, gik han bagover af Forbavselse, . . . derhenne paa Stolen foran hans Opdækning sad Nanny Salomon med bredskygget, hvid Kniplingshat paa Hovedet og en halvfortæret Radise i Haanden. Hendes sædvanlige Følgeveninde, den lille Olga Davidsen, stod henne ved Vinduet, sprudrød af forlegen Munterhed.

»Hvad skal jeg opleve!« udbrød han og slog Hænderne sammen. »Maa jeg spørge, hvordan er dog de ærede Damer sluppet herind? Jeg har ikke hørt det ringe.«

»Hvorfor skulde vi ringe? Jeg har jo Deres Entrénøgle,« svarede Nanny med en Dristighed, der fik Veninden til formelig at snappe

efter Vejret. »Forresten stod Døren aaben, . . . Deres Madamme var ifærd med at feje derude, og da hun fortalte os, at der var nogen inde hos Dem, bad vi hende om at vise os herind . . . Det er ellers rigtig gode Radiser, De holder.«

Hun udsøgte sig med Omhu en ny af Assiettens Beholdning, dyppede den i Saltkarret og satte sine skinnende hvide Tænder i den.

»De er virkelig modig, Frøken Nanny! Veed De, hvem det var, der for et Øjeblik siden forlod mig?«

»Ja, det var jo Hr. Sidenius. Hans Stemme tager man virkelig ikke let fejl af.«

»Og det siger De saadan ganske rolig. Sæt nu, at De var kommen blot to Minutter senere, — saa var De løbet lige i Armene paa ham.«

»Nu ja, det havde maaske været ganske behageligt.«

Dyhring truede smilende ad hende med Fingren.

»Slemme — letsindige — ryggesløse Frøken Nanny! Hvad skal man dog tænke om Dem?«

»Aa —«, sagde hun og gav sig til at mønstre alle Retterne paa Bordet. »De skal tænke, at jeg er gruelig sulten, og at jeg kunde have den største Lyst til at spise Frokost hos Dem . . . her er saa mange lækre Sager. Ym . . . Gaaseleverpostej! Min Livret! ... Naa, men lad os komme til Forretningerne«, afbrød hun sig selv, viskede

sig om Munden med hans Serviet og rejste sig. »Veed De, at det idag er sidste Dag, at »Bakken« er aaben for i Sommer; og skammer De Dem ikke en lille Smule over ikke en eneste Gang at have tilbudt to unge uskyldige Piger Deres Gelejdelse derop? De veed dog, vi maa ikke gaa der alene for vore Mama'er.«

»Men Herregud, hvad vil De paa Bakken?«

»Hvad vi vil der? . . . Olga, hører du! Hr. Dyhring er naiv, han spørger, hvad vi vil der! Vi vil more os, naturligvis! Vi vil høre paa Lirekasserne og køre paa Karussel og spise varme Vafler og se paa Ildmanden og paa den fede Dame og paa Tyrolerferdinands brunøjede Datter —«

»Naa — saa det vil De!«

»Ja, og saa vil vi høre paa Syngepigerne og danse paa den aabne Estrade og spasere i Maaneskin over Engen og synge »Herlig en Sommernat . .« — Men først og fremmest vil jeg have en Skrigeballon. Jeg ligefrem længes efter at faa en Skrigeballon. Nu veed De det!«

Dyhring, der med skinnende Øjne havde betragtet den unge Piges dejlige Hals og hvide Arme, som skimtedes under Kjolelivets klare Sommerstof, gik hende pludselig ganske nær og sagde med halv Stemme, for at Veninden ikke skulde høre det:

»Frøken Nanny! Det er meget betænksomt af

Dem, at De altid tager en Sauvegarde med Dem. De er virkelig saa forførende i den Dragt der, at jeg ikke vilde svare for — —«

Men han fik ikke udtalt.

»Olga,« sagde Nanny vendt mod Veninden og med en let Rødme paa Kinderne. »Nu gaar vi. Hr. Dyhring begynder at blive upassende . . . . Tjenerinde!«

Hun nejede dybt og gik ud af Stuen med Armen om sin Ledsagerskes Liv.

Men i Døren vendte hun sig om og sagde:

»Er det altsaa en Aftale, at vi mødes Klokken syv ved Klampenborgstationen? . . Men det vil jeg sige Dem, at dersom De sladrer af Skole og fortæller Mama, at jeg har været heroppe, saa siger jeg, at De lyver, og saa faar De aldrig mere Lov til at kysse mig — uden paa Munden.«

»Men, Nanny, du er dog helt tosset idag,« hviskede Veninden, idet hun skyndsomst trak hende med sig.

Mens Dyhring nød sit ensomme Maaltid, tømte han gentagne Gange tankefuldt sit Sherryglas og sank tilsidst ganske hen i Betragtninger. Den unge Levemand var i den sidste Tid begyndt at beskæftige sig med Ægteskabsplaner. Han havde en Dag sammentalt Summerne paa sine løbende Veksler og var kommen til det Resultat, at han nu ikke længere turde opsætte at gøre et godt

Parti. Af de forskellige unge Borgerdøtre, overfor hvem han i den Anledning havde indledet et noget skødesløst Kurmageri, var Nanny Salomon ikke netop den rigeste og derfor heller ikke den, han hidtil nærmest havde haft i Kikkerten. Derimod var hun ubetinget den smukkeste, den kvikkeste, den dristigste, kort sagt den, der mindede ham mest om den Slags Kvinder, hvis fuglefrie Kærlighed han var bleven vant til og ingenlunde længtes bort fra . . .

Det ringede igen paa hans Dør. Og skønt han havde givet Husholdersken Ordre til ikke at indlade andre end en vis, tyndlivet ung Dame med et ildrødt Krushaar, hørte han et Mandfolk tale højt ude i Forstuen og sætte en Stok i Paraplystativet. Døren blev slaaet op, og ind traadte med streng og krænket Formyndermine hin pensionerede Ingeniøroberst Bjerregrav, til hvem Per i sin Tid uden Resultat havde henvendt sig med sit Projekt.

»Jeg tænkte nok, du var hjemme alligevel. Bliv bare siddende . . . Jeg ser, jeg forstyrrer dig i dit Arbejde.«

»Min ærbødige Hilsen, Onkel! . . . Vil du gøre mig den Ære at tage Plads ved mit Bord?«

»Du skal have Tak, jeg holder ikke af at spise paa offentlig Bekostning. Desuden har jeg spist Frokost for mere end to Timer siden.«

»Et Glas Vin da?«

»Du skal ingensomhelst Ulejlighed gøre dig. Det er i det hele ikke for min Fornøjelses Skyld, jeg er kommen.«

»Jeg kan næsten tænke det. Du maa rimeligvis have noget alvorligt paa Hjerte, siden du har kunnet overvinde dig til at se herind.«

»Deri tager du ikke synderlig fejl, min Ven! Nogen Længsel efter at gense dig har i hvert Fald ikke drevet mig. For at gaa lige til Sagen: jeg saae tilfældigt imorges paa min Barberstue det Smudsblad, du skriver i, og fandt deri en Artikel om et saakaldt Vandbygningsprojekt, . . . en Artikel, som du rimeligvis kender til . . . i hvert Fald mente jeg at kunne genkende din flabede Stil. Maa jeg spørge, hvad er Meningen med den Artikel? Det er mig ikke bekendt, at du paa noget Tidspunkt af dit Liv har beskæftiget dig med alvorlige Ting, altsaa heller ikke med Vandbygningsvæsenet; og skønt jeg ikke tvivler om, at du i Almindelighed skriver om Forhold, du ikke har ringeste Forstand paa, finder jeg Anledning til i dette enkelte Tilfælde paa det bestemteste at advare dig imod at fortsætte dine Skriverier.«

»Ja, jeg har allerede hørt det . . . der skal nok være indløbet nogle Misforstaaelser,« sagde Dyhring smilende.

»Misforstaaelser? Det hele er en Dumhed, min Ven, som du for din egen Skyld skulde vogte

dig for oftere at røre ved. Og dersom du mener at gøre den unge Mand nogen Tjeneste ved din Reklame, tager du storlig fejl. Du vil blot opnaa at gøre ham endnu umuligere i alle sagkyndige Folks Øjne, end han allerede er.«

»Du kender ham altsaa?«

»Kender . . . og kender! Fyren har jo løbet os alle paa Dørene med sit taabelige Projekt. Han er aldeles forskruet . . . komplet forrykt!«

»Der er dog vist dem, der ser en hel Del i ham, troer jeg.«

»Naturligvis! Naar en Mand er gal, er der altid nogle skørhovedede, der gør ham til et miskendt Geni, . . . det kender vi nok!«

»Du anser ham virkelig for et rent Nul?«

»Nu, det vil jeg ikke netop sige! Han har Ideer. Det Forslag, du nævner, — til en forøget Anvendelse af de bundne Kræfter i vore Vandløb, i Bølgeslaget og Luftstrømmene — det viser jo, at han nogenlunde har forstaaet, i hvad Retning Udviklingen gaar. Men han er ganske umoden, har ikke haft Taalmodighed til at lære noget og bilder sig ikke desmindre ind at kunne kritisere andre . . . ja at have en Mission! Mindre kan ikke gøre det! . . Og nu vil han udgive en Pjece, skriver du.«

»Gør jeg det.«

»Naturligvis! Der skal laves Spektakler, gøres Optøjer! Det er denne Jødedoktor, der har sat Ungdommen Fluer i Hovedet. Hidtil har dog

Galskaben holdt sig til Literaturen, hvor den har været forholdsvis uskadelig, — nu er Tiden aabenbart kommen til de praktiske Livsomraader. Der skal luftes ud, som det saa stort hedder. Der skal reformeres og revolutioneres — —«

»Men sig mig, Onkel, trænges der egentlig ikke til det? Jeg synes at erindre, at du ofte selv har udtalt dig ret kraftigt om den nationale Søvnagtighed og vore hjemlige Ingeniørers Mangel paa Initiativ. Ja — hvordan er det? — har ikke ogsaa du engang udgivet en Pjece, der var temmelig skarp i Tonen?«

»Det er en ganske anden Sag . . . og jeg skal have mig frabedt, at du drager den Slags Sammenligninger,« sagde Onkelen afvisende men blev rød helt op over Skaldepanden. »De Anker, jeg i sin Tid i moden Alder og efter alvorlige Overvejelser tillod mig at rette mod Administrationen, var alle fuldt berettigede og vel begrundede . . . men forøvrig har det aldeles ikke været min Agt at indlade mig i nogen Diskussion med dig om disse Spørgsmaal. Jeg har blot for din egen Skyld villet advare dig mod at fortsætte den *sottise*, du er begyndt paa. Du veed, at jeg absolut ikke er nogen Beundrer af din Virksomhed; men den Ros maa jeg dog give dig, at du hidtil har undgaaet at gøre dig ligefrem latterlig. Jeg siger dig derfor endnu en Gang: prostituer dig ikke ved vedblivende at reklamere for denne

Charlatan — denne uopdragne Knægt — med hans Kanalbyggeri og Pjeceskriveri. Den Slags Fænomener møder en anstændig Presse med Tavshed, — og du har ved din Artikel idag allerede udsat baade dig selv og dit Blad tilstrækkeligt.«

»Jeg skal gøre, som du byder, Onkel! Du aner ikke, hvor medgørlig jeg i det hele er. — —«

* * *

Ude paa »Skovbakken« var Jakobe denne Eftermiddag ene hjemme. Fru Salomon var efter Frokosten gaaet over i Skoven med de yngste Børn, og Nanny var i Byen. Jakobe formaaede bestandig daarligere at tage Del i de andres Friluftsliv; hun opholdt sig for det meste oppe paa sit Værelse. Hun led af heftige Nakkesmerter og laa i denne Tid søvnløs Nat efter Nat, holdt vaagen dels af sine legemlige Plager, dels af den tidlige Morgendæmring og af sine hvileløse Tanker. Udmattet og sjælelig nedtrykt efter en saadan Nat laa hun henne paa sin Chaiselongue med begge Hænder under Kinden og saae med et lidende Udtryk gennem den aabne Altandør op paa Himlens drivende Solskyer. Den dybe Stilhed omkring hende, og Bladesuset nede fra Haven dyssede hende af og til ind i det nervøse Halvblund, hvori Legemet sover, uden at Bevidstheden tabes. Under en Slags Vellyst lod

hun sig ligesom favntage af Søvnen, mærkede, hvorledes den listede sig over hende nede fra Fødderne, lukkede hendes Øjne og strøg Smerterne fra Hovedet. Men ved den mindste Lyd slog hun Øjnene op og var lysvaagen.

»Jakobe! Er du deroppe? . . . For Pokker, er der ingen hjemme i dette Forstyrrelsens Hus!«

Det var Onkel Heinrichs Stemme nede fra Haven. Jakobe rejste sig langsomt og gik med Besvær ned i Stuerne. I Havesalen fandt hun Onkelen, der efter med sædvanlig Ubeherskethed at have givet sin Forbitrelse Luft, fordi han havde maattet vente, tog en Pakke Papirer frem af sin Brystlomme og stak dem til hende med en Grimace.

»Du har altsaa købt!« sagde hun med pludselig Livlighed.

»Jeg har fulgt din Ordre, .. jeg siger dig det nok engang: jeg vil ikke have noget Ansvar! Jeg har advaret dig tilstrækkeligt. Hold dine Fingre fra det Fluepapir, har jeg sagt! I Længden er det noget Snavs!«

Jakobe smilte triumferende.

»Jeg kan høre paa dig, at de er gaaet op igen idag. Hvad sagde jeg?«

»Hvad sagde jeg . . . hvad sagde jeg,« vrængede han efter hende. »I Fruentimmer er tossede! Har I spillet heldig bare en eneste Gang, bilder I jer straks ind, at I forstaar jer paa Forretning.

Saa er din Søster dog lidt fornünftigere, hun lader sig dog sige . . . løber ikke bestandig gal.«

Jakobe trak paa Skuldren. Hun havde sat sig hen ved et af de høje Vinduer for at gennemse Papirerne, nogle usikre Sukkerandele. Baade hun og Nanny drev til Stadighed lidt Børsspil med deres Paaklædningspenge, og Onklen var den bestaltede Mellemmand ved disse Transaktioner. Begge spekulerede de med en vis Lidenskab; men medens Nanny udelukkende dreves af Udsigten til Fortjeneste og altid foretrak det beskedne Udbytte af en forsigtig Jobben med solide Papirer, var det selve Spekulationens Spænding, der fristede Jakobe, tilligemed den lille forfængelige Tilfredsstillelse, det var hende, naar hun stik imod alles Raad var bleven ved at vove paa en »Hausse« og slap heldig derfra.

Hr. Delft havde imidlertid taget Dagsnummeret af »Falken«, som han i Forvejen havde opsøgt og lumskelig henlagt paa Bordet. Efter at have kigget lidt i det sagde han henkastende:

»Har du læst Dyhrings Artikel her om ham, denne Sidenius? Det er latterligt; men jeg troer sgu, han slaar sig op, den Fyr!«

»Aa, det er jo bare Løjer,« sagde Jakobe kort og haanligt.

»Løjer — hm. Veed du hvad, min Pige, det kunde saamænd gerne hænde, at de Løjer blev til Alvor engang. Han har aabenbart Lykken

med sig, den Knægt! Og han er ikke bange af sig, — han gaar paa med krum Hals! Jeg hørte, man snakkede om ham paa Børsen idag. Artiklen synes ved Gud at skulle vække Røre. Det skulde slet ikke undre mig, om han tilsidst fik rejst Pengene til sine Galskaber.«

Alt dette var nu pure Opspind; men Hr. Delfts Iver for at bistaa Per i hans forvovne Anslag mod Svogerens Millioner var bleven til noget af en Lidenskab, efterat det var gaaet op for ham, at det var Jakobe, den unge Mands Efterstræbelser galdt. I første Øjeblik havde Opdagelsen rigtignok gjort ham noget nedslaaet, fordi han under disse Omstændigheder maatte betragte Sagen som ganske haabløs; men den giftige Skadefryd, som den gamle Hyæne følte ved den blotte Tanke om at se Hr. Eybert blive ydmyget, havde efterhaanden svækket hans Syn for Vanskelighederne. Han nærede fra gammel Tid et ganske specielt Had til denne Mand, som han trods ihærdig Bagvaskelse ikke havde formaaet at fortrænge af Familjens Gunst, — et Had, der dels skyldtes den Overlegenhed, hvormed Hr. Eybert bestandig behandlede ham, dels den Omstændighed, at han ansaae ham for Medvider i den »Uagtsomhed«, han i sin Ungdom havde begaaet, idet det var hos Hr. Eyberts Fader, han dengang havde været ansat, og om hvis højmodige Tilgivelse han havde maattet trygle paa sine Knæ.

Jakobe sad ved Vinduet — halvt bortvendt, med Haanden under Hagen — og saae tankefuldt udover Vandet.

»Ja — Mod mangler han jo ikke,« sagde hun en god Stund efter, at Onkelen havde talt. Hun sad og tænkte paa den Søndag, da Per havde sat hele Huset i Oprør ved sin dumdristige Svømmetur; hun havde dengang tilfældigt staaet ude paa Altanen og set udover Vandet og havde herfra hørt Kandidat Ballings og de andre Herrers barnlige Pjasken og Skrigen nede omkring Badehuset, som laa skjult af Havens tætte Løvmasser. Da saae hun pludselig hans mørke Hoved langt ude i den oprørte Sø. Hun tænkte i Begyndelsen sletikke paa, at det kunde være ham, ja vidste end ikke bestemt, at det var et Menneske. Først da der blev gjort Anskrig, forstod hun det . . . Og hun kunde endnu fornemme det Skrækkens kolde Gys, der i det Øjeblik havde gennemisnet hende og længe efter holdt sig som en Snurren i alle Fingerenderne.

Ved Middagsbordet blev »Falkens« Artikel atter bragt paa Bane, denne Gang af Ivan, der var vendt hjem fra Byen opfyldt af fantastiske Forestillinger om den Opsigt, den havde vakt. Han havde paa Vejen til Stationen været oppe paa Redaktionskontoret hos Dyhring, der havde fortalt ham om sin Onkels Besøg og med livlige

Farver skildret hans Forbitrelse. Dette havde den menneskekyndige Journalist gjort af klog Beregning i den Hensigt at fremstille den Tjeneste, han havde gjort ham ved at skrive sin Artikel, som en selvopofrende, ret vovelig Handling; og Ivan, der henrykt havde hørt paa hans Beretning, idet han i den gamle Obersts Ophidselse saae det afgørende Bevis for sin beundrede Vens banebrydende Geni, havde da ogsaa i sin Glæde straks skrevet bagpaa en ny Veksel, som Dyhring ved Bortgangen havde forevist ham.

»De gamle Parykker begynder at blive bange!« jublede han nu udover Bordet. »De vil paa Forhaand knuse ham ved at tvinge Bladene til Tavshed. Men det skal ikke lykkes dem! . . . I skal bare se, naar hans Bog kommer! Gud, hvor de vil hyle!«

Hverken Philip Salomon eller Fru Lea, til hvem hans Ord særlig var henvendte, svarede noget hertil; navnlig den sidste iagttog i den senere Tid en betydningsfuld Tavshed, hver Gang Pers Navn nævnedes. Nanny skottede over Bordet hen til Jakobe, der imidlertid syntes ganske optaget af at hjælpe sine smaa Søskende. Hun var dog hverken saa uopmærksom eller saa ligegyldig, som hun gav sig Udseende af. Broderens Fortælling om den truende Oberst havde endog et Øjeblik drevet hende Blodet til Kinderne; . . . . hun kunde nu engang ikke høre om noget, der bare

mindede om Tvang og Forfølgelse, uden at hendes Hjerte flammede op. Men Ivans overdrevne Forherligelse af Vennen afkølede hende hurtigt, og det var tilsidst med et Udtryk af Lede, hun hørte paa hans triumferende Forkyndelser.

Da de sad ved Kaffebordet ude paa Terrassen, indfandt Hr. Eybert sig; og i samme Nu forsvandt Onkel Heinrich. Han kunde — som han med en hæslig Sigtelse plejede at sige — »ikke aande samme Luft som den Kviksølvæder.« Ogsaa Nanny gjorde sig inden ret længe usynlig for ikke at komme for sent til sit Stævnemøde, medens Ivan allerede straks efter Bordet var ilet til Posthuset — utaalmodig efter at erfare, om Aftenaviserne skulde indeholde noget om »Falkens« Artikel.

Eybert havde lejet sig en Sommerbolig der i Nærheden og var derfor i denne Tid en daglig Gæst paa »Skovbakken«. Alligevel kom han denne Gang halvt bagpaa Jakobe. Da hun hørte »Flot« gø udenfor Porten, havde hun været overbevist om, at det var Per, der kom. Lige siden hun om Formiddagen læste Artiklen om ham, havde hun ventet ham; hun kunde ikke tænke sig, at han skulde kunne lade Dagen hengaa uden at fremstille sig her med sine friske Lavrbær. Det var derfor med et Udtryk af befriende Overraskelse, at hun saae Eybert træde ind i Haven; og i sin

Glæde gengældte hun uvilkaarligt imod Sædvane hans Hilsen med et varmt Haandtryk.

Det var i det hele ikke uden Grund, at Eybert denne Sommer trods sine fyrretyve Aar havde været saa ung og spænstig at se til, — Jakobe havde givet ham stedse tydeligere Beviser paa, at hun betragtede deres Forlovelse som en halvvejs afgjort Sag. Saaledes gik hun i den senere Tid med en Safir-Ring, han engang havde givet hende til en Fødselsdag, og som hun aldrig før havde baaret; og naar hans to Smaapiger kom der i Besøg, sendte hun gerne Barnepigen hjem og kunde tilbringe halve Dage med dem ude i Haven.

Nu fulgtes de ned til Stranden, hvor de en Tidlang opholdt sig ganske alene i den lukkede Alle langsmed Bolværket og talte om det, der i Almindelighed udgjorde Emnet for deres Samtaler: Politik. De læste begge daglig et Par af de store Verdensblade; og i hvert Fald Jakobe fulgte med fuldt saa stor Opmærksomhed de engelske Valgkampe og Arbejderrejsningen i Tyskland som den hjemlige, endeløse Strid om en Paragraf i Forfatningen. Talen faldt denne Gang paa Stormagternes Koloni-Erhvervelser og de dermed i Forbindelse staaende Krigsrustninger; og Eybert udtalte Haabet om, at man herhjemme vedblivende vilde være saa forstandig at afholde sig fra alslags Æventyrpolitik. Han tilhørte som Statsmand den nøgterne Skole; det var hans Ærgerrighed i den hjemlige Politik at

repræsentere den sunde Fornuft, det uhildede Blik. Hans Farfader havde været sjællandsk Landsbydegn, hans Oldefar fynsk Bonde; og trods sin sociale Stilling, sin akademiske Dannelse og sin fritænkerske »Evropæisme« følte han sig med sit lille Parti naturligt knyttet til det brede Landbodemokrati, der hidtil alene havde repræsenteret Frisindet og navnlig Besindigheden i Nationen. I sine Samtaler med Jakobe gav han dog gerne sine Ord et noget dristigere, mere revolutionært Sving for at dække over Ulighederne i deres Karakterer. Hun bevægede sig nemlig med Forkærlighed i Yderligheder, drømte den ene Dag om et nyt Aristokrati, et genfødt Adelskab, der i Aand og Skønhed skulde fuldbyrde Menneskehedens Frigørelse, og sank den næste Dag ned i træt, altopgivende Haabløshed, hvori hun ikke saae anden Udvej end en grufuld Sprængning af det hele skinhellige Samfund, en Hævnens Dommedag, der vilde rense Verden ved Blod og Ild.

Det var imidlertid begyndt at smaaregne; efter Solnedgang blev Himlen ganske overtrukken og umuliggjorde Opholdet i det fri. Inde i den store Havesal blev der tændt et Par Lamper, og paa Opfordring af Fru Salomon satte Eybert sig til Klaveret og spillede et Par Lieder ohne Worte, hendes Yndlingsmusik. Blandt mange andre fortræffelige Egenskaber besad Eybert også den at være musikalsk. Han spillede godt

og navnlig korrekt og lagde denne Aften i de følelsesfulde Partier en Ømhed i Foredraget, der var som en fornyet Kærlighedserklæring til den højtelskede, en Forsikring om den taknemlige Lykke, som fyldte hans Sjæl.

Imidlertid stod Jakobe henne i den aabne Havedør med Skuldren støttet til Karmen og Armene korslagte under Brystet og saae ud paa Regnen. Hendes Opmærksomhed var temmelig hurtig gleden bort fra Musiken; — ganske virkningsløst listede Eybert sine indsmigrende Toner ind i hendes Øre. Hun stod og tænkte paa, at Per altsaa alligevel ikke havde vist sig; og hun var nu nærved at føle et lille Savn derved. Hun havde ikke set ham siden det Middagsselskab, da hans Opførsel ved Bordet endelig havde faaet hendes Taalmodighed overfor ham til at briste; og hun havde i de mellemliggende Dage for Alvor tænkt paa at anmode Faderen om at forbyde ham Huset. Nu var hun alligevel glad ved, at hun ikke havde gjort det. Saa langt hun end var fra at dele sin Broders og Onkelens Beundring for ham, saa var dog denne Dags megen forherligende Tale om ham ikke bleven ganske uden Indflydelse paa hende. Hun begyndte at erkende, at hun vistnok havde værdsat ham for ringe ... maaske derfor ogsaa bedømt hans Væsens Egenartethed for strengt. Maaske var han virkelig en Naturkraft, der en-

gang skulde bryde Skranker og rejse Kamp. I hvert Fald syntes han jo at eje en mærkelig Evne til at vinde Folk for sig og sin Sag, siden han endog havde faaet Onkel Heinrich lænket til sin Triumfvogn! . . . Iøvrig, hun var jo heller ikke selv ganske ukendt med den Uhyggens Magt, der laa i hans kolde, hvidblaa Øjne. Hun huskede nok den Dag, da han inde i Skoven havde fortalt hende sin triste Livshistorie og sat hende i Skræk med sit hensynsløse Had til Hjem og Slægt. — — Hun havde rigtignok tænkt sig Fremtidens Helte af et renere, finere, ædlere Stof. Men hvem kunde vide? Maaske var han en af de Urettens mørke Hævnere, der engang skulde lægge Dynamit under den frønnede Samfundsbygning ....?

Hun foer ganske let sammen. Eybert havde endt sit Spil og rejste sig nu fra Flygelet. I det samme hørtes der ude fra Forstuen en Lyd, der mindede om et Barns fortvivlede Graad, og et Øjeblik efter viste Nanny sig i Døren — dyngvaad af Regnen, med en Hætte over Hovedet og en oppustet Skrigeballon i hver af de højt løftede Hænder.

Dermed var Freden forbi, og Eybert sagde kort efter Godnat. Jakobe fulgte ham denne Aften helt ud i Forstuen og trykkede atter ved Afskeden varmt hans Haand.

TREDJE KAPITEL

Der oprandt nu virkelig en betydningsfuld Tid for Per. Havde han længe ligget og kæmpet i Dødvande og biet paa en gunstig Vind for sin Eventyrsejlads gennem Livet, saa rejste der sig nu en Storm af Begivenheder omkring ham, der bar ham ud paa det aabne Hav.

I Slutningen af Avgust havde han fuldført sit lille Skrift og læste det en Dag op for Vennen Ivan, der var ellevild af Henrykkelse og straks udbad sig Tilladelse til at bekoste Trykningen og læse Korrekturerne. Per tilstod ham det naadigt. Da dermed denne Sag var bragt tilside, begyndte han — nøje følgende sin engang lagte Plan — at forberede sig paa at drage ud paa sin store Rejse. Han havde allerede i nogen Tid taget Undervisning i fremmede Sprog; nu gav han sig til at studere Rejsebøger og mente at kunne gøre sig færdig til Opbrud i Løbet af nogle Uger.

Men forinden skulde han efter Planen fri til Jakobe. Og han besluttede at gøre dette allerede den 3dje September, der var en Søndag. Til den Dag havde nemlig Skrædderen lovet ham den første af hans nye Klædninger, som han havde

ladet sy efter engelsk Mode, fordi han engang havde hørt Jakobe erklære, at hun langt foretrak denne for den franske. Desuden var han utaalmodig efter at faa en Ende paa den urolige Spænding, hvori Tanken paa dette Frieri i den sidste Tid havde sat ham, og som til Tider endog havde kunnet forstyrre hans Nattesøvn. Han vidste, hvormeget der stod paa Spil for ham, og han var sletikke længer saa sikker paa Udfaldet. Skønt han i den senere Tid havde vist sig noget sjeldnere paa »Skovbakken« i den Hensigt at vække lidt Uro hos Jakobe, havde han ikke kunnet mærke synderlig Fremgang i deres Forhold; og han var bleven alvorlig hed om Ørene en Dag, da han paa en Kafe havde truffet Løjtnant Hansen, og denne højlydt havde talt om hendes Forlovelse med Eybert som en nu ganske afgjort Sag.

Paa den fastsatte Dag, — en straalende Solskinsdag med et Mylr af Mennesker omkring alle Stationsbygningerne — tog han hjemmefra allerede om Formiddagen i Haab om at træffe Jakobe og finde Lejlighed til en Enesamtale med hende, forinden de sædvanlige Søndagsgæster indfandt sig.

Der mødte ham nu straks et Uheld, forsaavidt som det viste sig, at Dagen var grumme ilde valgt. Da han ved To-Tiden naaede ud til »Skovbakken«, fandt han Huset fuldt af Fremmede. Det var Familjens tredjeældste Datters — den

femtenaarige Rosalies — Fødselsdag, og en Del kvindelige Slægtninge og en sommerfuglebroget Sværm af den unge Piges Veninder foruden adskillige Bekendte blandt de omboende Landliggere havde indfundet sig for at ønske til Lykke og drikke Chokolade. Der var ogsaa et Par fremmede Herrer, saaledes den lange Hr. Balling — — Literatur-Iglen — der siden sin Tilbagekomst fra en Sommerferieudflugt paany havde suget sig fast der i Huset, hvor han nu havde kastet sine vildt rullende Øjne paa Rosalie, efterat først Jakobe og siden Nanny havde vist sig at mangle den rette Forstaaelse af hans banebrydende Udplyndringer af andres Aandsværker.

Tilstede var ogsaa en anden Herre, som Per før havde truffet her; det var en halvgammel, ugift Timelærer, Kandidat Israel, der var beslægtet med Huset paa den Salomonske Side. Han var en lille, kejtet, tarvelig klædt Mand med sky og nervøse Bevægelser. Altid stod han med Hænderne indenfor Frakkeærmerne og drejede sit halvskaldede Hoved, snart til den ene, snart til den anden Side, som om han bestandig frygtede for at være i Vejen for nogen. Ingen, der ikke netop hørte ham tale (og han var i Almindelighed helst selv Tilhører) skulde let ane, at han var den Aron Israel, som ikke helt med Urette havde vundet en Navnkundighed, der kunde kappes med selve Dr. Nathans. Han var en stille Lærd med en uhyre Viden paa de for-

skelligste Omraader; og dog var det ikke netop hans Lærdom, man tænkte paa, naar man nævnede hans Navn. Hvad der havde skabt hans sjældne Anseelse, var den ædle Uegennyttighed, der prægede hans hele Levevis, en Uselviskhed af den særegent ophøjede Art, som udelukkende træffes i jødiske Slægter. Med Sandhed sagdes der om ham, at hans Sjæl var lige saa ren, som hans Frakke gerne var plettet. Skønt han var ret formuende, levede han yderst tarveligt og meget tilbagetrukkent men bortgav i det skjulte store Summer, særlig til fattige Studerende. Sammen med to ældre, ligeledes ugifte Søstre beboede han en gammeldags Lejlighed i Sværtegade, og hans lille Stue — hvis Vægge fra Loft til Gulv var dækkede af fyldte Reoler — var et Samlingssted for hans forhenværende Elever og andre unge Studerende, der søgte hans Vejledning og i alle Maader hensynsløst misbrugte hans Tjenstvillighed. Nogen større Originalitet som Videnskabsmand eller Pædagog besad han nu dog ikke. Kun Folk, der fortrinsvis bedømte Menneskene efter deres Karakter, kunde sætte ham ved Siden af en revolutionerende Aand som Dr. Nathan. Selv nærede han en entusiastisk Beundring for denne omstridte Mand og optraadte ofte med ikke ringe Lidenskab mod den Smaalighed, hvormed man ikke mindst i jødiske Krese — tildels af Frygtagtighed, tildels af Jalousi — misbilligede Dr. Nathans udæskende

Optræden og i Bedømmelsen af hans Person bestandig heftede sig ved den Slags, ganske vist komiske Smaaskrøbeligheder, der saa hyppigt følger Aandens kronede Storheder og ligesom smaa, bjældeklingende Narre-Pager bærer Slæbet paa det kongelige Purpur.

Per, der havde ladet sig skuffe af Hr. Israels uanseelige Ydre og iøvrigt hellerikke besad Forudsætninger til Forstaaelse af hans Værd, havde altid behandlet ham med stor Overlegenhed. Ikke destomindre havde den lille Mand vist ham megen Interesse. Han havde altid været en opmærksom Tilhører ved hans foredragsagtige Udviklinger af sine Fremtidsideer; — og heller ikke nu hengik der lang Tid efter Pers Ankomst, før han paa sin frygtsomme Maade nærmede sig ham og indledte en Samtale med ham om hans Studier.

Jakobe havde endnu ikke ladet sig se. Med sin sædvanlige Hensynsløshed overfor Husets Venner var hun bleven oppe paa sit Værelse endog uden at sende nogen Undskyldning for sin Udeblivelse. Først da de fleste af Gæsterne var gaaet, viste hun sig nede i Havesalen.

Hun havde holdt sig borte fra Selskabet for at undgaa frittende Blikke og nærgaaende Spørgsmaal. Hun vidste, at alle disse Mennesker hver Dag ventede den højtidelige Forkyndelse af hendes Forlovelse med Eybert. Men der var i dette

Forhold ingen Forandring sket. Det endeligt afgørende Ord fra Eyberts Side var endnu sletikke bleven sagt.

Det var iøvrigt hende selv, der havde afværget det. Hun havde med Skamfuldhed maattet bekende for sig selv, at Per Sidenius i nogen Tid havde beskæftiget hende mere, end det var tilladeligt i det Øjeblik, da hun stod i Begreb med at love sig bort til en anden. Hun havde i sine søvnløse Nætter maattet gøre Vold paa sig for ikke at tænke paa ham, ... og hun vilde ikke have den mìndste Hemmelighed for Eybert fra det Øjeblik, hun havde givet ham sin Haand. Derfor havde hun søgt at udskyde Afgørelsen, indtil Per var rejst. Hun var overbevist om, at fra den samme Dag, hun vidste ham borte, vilde det være forbi med det nedværdigende Herredømme, han havde faaet over hendes Fantasi.

Idet hun nu fik Øje paa ham i hans nye, engelske Dragt, foer hun let sammen. Hun vidste, at hans Afrejse var nærforestaaende; og det spændte, forskende Udtryk, hvormed han straks ved hendes Indtrædelse iagttog hende, lod hende hurtig ane, med hvilken Hensigt han var kommen. I Begyndelsen undgik hun derfor saa vidt muligt at komme i Nærheden af ham; men da hun indsaae, at hun dog ikke vilde kunne undgaa sin Skæbne; og da hun ogsaa selv kun ønskede at faa en Ende paa det utaalelige Forhold, besluttede hun sig til lige saa

godt først som sidst at lade det komme til den afgørende Samtale imellem dem.

En Lejlighed hertil tilbød hurtigt sig. Da hun sammen med den tilbageblevne Del af Selskabets Damer havde spaseret lidt rundt i Haven, og disse derefter gik over i Skoven, blev hun siddende paa en Bænk i den lukkede Alle, der løb langsmed Bolværket nede ved Stranden. Hun gjorde Regning paa, at Per, der endnu befandt sig oppe paa Verandaen foran Villaen i Samtale med Aron Israel, vilde lægge Mærke til, at hun var bleven tilbage; og i saa Henseende forregnede hun sig hellerikke. Efter faa Øjeblikkes Forløb viste han sig for Enden af Alleen og nærmede sig med ilsomme Skridt. Da han naaede hen til hende, blottede han ærbødigt sit Hoved og udbad sig Tilladelse til at tage Plads paa Bænken ved Siden af hende. To Minutter efter havde han friet.

Det skete med en saa hovedkulds Hast, at hun blev forvirret og næsten mistede Vejret. Allerede mens hun sad og ventede paa hans Komme, var hun til sin bitre Ydmygelse bleven overfaldet af en heftig Hjertebanken, som hun hellerikke siden formaaede at bekæmpe; og i sin dybe Misfornøjelse med sig selv paatog hun sig nu sin mest utilgængelige Mine og lod, som om hun aldeles ikke havde forstaaet ham.

»Hvem er det, De mener?« sagde hun.

Han gentog sin Erklæring. Han sagde, hvad

han vidste, der skulde siges ved en saadan Lejlighed, og tilføjede derpaa med mere ægte Følelse:

»Jeg beder Dem være overbevist om, Frøken Jakobe, at jeg ikke vilde have talt saadan til Dem, dersom det havde været mig muligt at tie. De maa ikke tro, at det bare er en flygtig Sommerforelskelse, . . . hvad De maaske kunde mene, fordi det kun er en forholdsvis kort Tid, jeg har haft den Lykke at kende Dem. Men den Tid, saa kort den er, har for mit Vedkommende paa mange Maader haft en afgørende Betydning. Jeg har før sagt Dem det, at fra den Dag, jeg første Gang betraadte Deres Forældres Hjem, begyndte der et nyt Liv for mig. Og kan det egentlig undre Dem? De veed, at jeg altid har følt mig fremmed . . . ikke alene i mit eget Hjem og min egen Slægt, men i hele det Folk, som jeg siges at tilhøre. Som Dreng fablede jeg om at være et forladt Zigøjnerbarn med sydlandsk Blod i Aarerne, ... og den Drøm holdt sig længere, end man skulde have troet. Egentlig har den aldrig helt forladt mig. Det er saamænd ikke saa grumme længe, siden jeg i Mismod over Forholdene herhjemme omgikkes med Planer om at drage ud for muligt at finde naturbeslægtede i fjerne Lande. Jeg tænkte dengang ikke paa — eller rettere, jeg forstod ikke — at vi midt iblandt os havde et fribaarent Zigøjnerfolk, endog af højt forædlet Race. Men fra det Øjeblik, jeg ret begreb

dette, følte jeg atter Grund under Fødderne herhjemme og fik et sikkert Maal for mit Liv. — — Frøken Jakobe! Man siger om mig, at jeg ikke mangler Evner, — og jeg tror det selv! Jeg indbilder mig endog, at man har svært god Brug for mig herhjemme. Men samtidigt føler jeg, at uden Dem vil jeg næppe nogensinde naa, hvad jeg tilsigter, — dertil veed jeg for godt, hvormeget De allerede har været for mig. Det er da ikke alene hele min personlige Lykke, men min hele Fremtid og Velfærd, der bestemmes af det Svar, De nu vil give mig.«

Hun havde ladet ham tale ud. Saa tappert hun kæmpede for ikke at lade sig rive med af hans Ord, — hun havde dog ikke kunnet faa sig selv til at standse ham. Det var første Gang i sit Liv, at hun modtog en saa forvoven og uforbeholden Kærlighedserklæring; og tiltrods for, at han i sine sidste Udtalelser havde været mere aabenhjertig, end han rigtig selv vidste af, gik det i Øjeblikket ikke op for hende, at han egentlig hele Tiden havde været mere optaget af sig selv end af hende.

»Jeg indser meget godt,« vedblev Per, gjort urolig af hendes uforandrede Holdning — »at det er temmelig dristigt af mig at henvende mig til Dem paa en saadan Maade. *De* er en attraaet Dame, smuk, klog, formuende, — og *jeg* en stakkels, endnu ganske ukendt Ingeniør, der kun har

sine Fremtidsudsigter at byde paa. . . . Men det er hellerikke noget endeligt, afgørende Svar, jeg forlanger af Dem. Hvad jeg beder Dem om, Frøken Jakobe, er blot, at De vil give mig lidt Haab . . . en Smule af et Løfte med paa Rejsen ud i Verden. Stol paa mig, Frøken Jakobe! Der er intet, jeg ikke vil vove . . . intet, jeg ikke vil udrette . . . for at kunne vinde Dem!«

Mens den første Del af hans Tale havde været nøje overlagt i Forvejen, havde han maattet sige dette sidste uden Forberedelse; og det var kun Jakobes vedvarende Tavshed, der forledte ham til saa vidtgaaende Indrømmelser. Men nu vidste han hellerikke mere at sige. I halvt udfordrende Stilling, med løftet Hoved og Haanden hvilende knyttet paa det kraftige Laar afventede han hendes Svar.

Jakobe havde siddet ubevægelig og set frem for sig med uvilligt sammentrukne Bryn. Hun havde mærket, at han uafbrudt betragtede hende, og ikke turde møde hans Øjne.

»Jeg haaber«, sagde hun nu, idet hun saae ned paa sine Hænder, der laa samlede i Skødet: »ja, jeg er ganske overbevist om, Hr. Sidenius, at De i Øjeblikket for Dem selv i høj Grad overvurderer Betydningen af de Følelser, De nærer for mig. I hvert Fald«, fortsatte hun med mere Styrke i Stemmen, da han vilde gøre Indsigelser: »al videre Forklaring er unødig, naar jeg fortæller Dem, at jeg — allerede e r forlovet.«

»Det er altsaa virkelig sandt! . . . Og det er med Eybert?«

»Derom har De ingen Ret til at spørge,« sagde hun, rejste sig langsomt og forlod ham.

I en let Svimmelhed gik hun op ad Trappen til Villaen. Inde i Havesalen sad Moderen med Aron Israels to smaa, tykke, gemytlige Søstre; de kaldte paa hende, men hun lod, som om hun ikke hørte det, og gik op paa sit Værelse. Saasnart hun her var kommen indenfor Døren, trak hun med en ubehersket Bevægelse den højre Handske af og trykkede Haandbagen mod sine Kinder for at fornemme, om de brændte. Hendes Bryst bølgede; Knæene sitrede under hende. Hun følte sig som lykkelig undsluppen en overhængende Fare. At dette skulde overgaa hende! . . . Hun skilte sig hurtig af ogsaa med den anden Handske og med sin Hat og kastede det altsammen hen paa Sengen med et Udtryk, som vilde hun befri sig for noget af sig selv med det samme. — Godt, at det nu var overstaaet, og at hun ikke skulde se ham mere! . . . Ganske udmattet sank hun ned i Lænestolen og trykkede Haanden fast mod sin venstre Side. Aa, denne vilde Hjertebanken! Hvor hun kendte den igen! Hvormange stormfulde Timer, hvormegen kummerfuld Lykke den kaldte tilbage i hendes Erindring!

Hun lukkede Øjnene og lod sig glide hen i en halvt drømmende Stemning. Hun fandt et

Øjebliks Beroligelse ved at lukke sine Tanker ind i det Erindringens hellige Mausoleum, hvor hendes døde Kærlighedshaab hvilede. Med Forbitrelse skød hun Pers Billede tilside og lod Fortidens store Skygger drage hende manende forbi. Hun saae dem atter for sig, de stolte Mænd, som hendes Hjerte i Alvor havde tilhørt, siden hun som en lille trettenaars Pige første Gang følte denne smertelige Sugen under det venstre Bryst, indtil hendes sidste, skæbnesvangre Lidenskab, hvis Saar havde faaet hendes Hjerte til at lukke sig som en bortstødt Haand, der knyttes;... og hun søgte at forklare sig sin unaturlige Betagethed af en hende fremmed og usympatisk Mand derved, at det sletikke var ham selv men kun de Minder, han vakte, der havde kastet Uro i hendes Sind.

Der gik et Par Timer; — nede fra Terrassen lød Gongonen til Middag. Med et Udtryk af usigelig Træthed og Lede rejste Jakobe sig, gjorde et skødesløst Toilette og gik ned i Stuerne. Den første, hun fik Øje paa, da hun kom ind i Havesalen, var Eybert; og i det samme slog det hende, at hun i de sidste, bevægede Timer ikke en eneste Gang havde haft ham i sine Tanker. Hun følte Trang til at gøre Bod derfor; og da han kom hen og hilste, sátte hun sig i en af Hjørnesofaerne og bød ham Plads ved sin Side.

De fleste af Formiddagens Gæster var gaaet; til Gengæld var der kommet enkelte nye til, saa-

ledes — foruden Eybert — Hr. Dyhring, der underholdt sig henne ved Flygelet med Onkel Heinrich og Nanny. Med rejst Løvemanke kresede Kandidat Balling stadig omkring Fødselsdagsbarnet, der stod glædeshoppende midt i Stuen med Philip Salomon under Armen — parat til at gaa tilbords og som Dagens Dronning indtage Hæderspladsen ved sin Faders Side. Ogsaa Aron Israel og hans to Søstre var bleven til Middag; de sidste kom ude fra Haven sammen med Fru Salomon; og umiddelbart efter dem fulgte — Arm i Arm — en Række af Rosalies unge Veninder med friskplukkede Roser i Bæltet. Kort efter viste Per sig sammen med Ivan. Smilende og livligt talende traadte han ind, som om der ingenting var sket.

Jakobe blev flammende rød ved at se ham men tog sig hurtigt i sin Ophidselse. Skønt Pers Blik straks havde søgt hende, og skønt han samtidig sendte Eybert et tydeligt talende Øjekast, beroligede hun sig med, at det kunde være af Hensynsfuldhed mod hende, at han var bleven her, . . . af Frygt for ved en pludselig Forsvinden at give Anledning til Sladder. Saa pinligt det var hende at skulle være sammen med ham og navnlig være Vidne til hans anstrengte Lystighed, blev hun ham derfor paa en vis Maade taknemlig for hans Nærværelse.

Da man satte sig tilbords, sørgede hun dog for, at de kom til at sidde saa langt fra hinanden

som muligt; og under hele det timelange Maaltid saae hun ikke en eneste Gang hen paa ham. Alligevel lagde hun Mærke til, at han imod Sædvane næsten ikke rørte Karaflerne. Paa en besynderlig tilskuestillende Maade fyldte han Gang efter Gang sit Glas med Vand, som han derpaa akkurat farvede med et Par Draaber Vin. Det var, som havde han en bestemt Hensigt dermed; som vilde han paa Forhaand sikre sig imod at kunne mistænkes for at handle under Paavirkning af Alkohol.

En vild Angst greb med eet Jakobe ... Hvad havde det gale Menneske i Sinde?

Middagen forløb dog, uden at der skete noget. Selskabet spredte sig i Haven, de unge Damer med Cigaretter, Herrerne med Philip Salomons privat indforskrevne »Bock«-Cigarer. Men kort efter at Fru Salomon, Jakobe, Aron Israel, Eybert og et Par andre af de Damer og Herrer, der ikke røg Tobak, havde taget Plads omkring Bordet inde i det lukkede Bjælkelysthus, hvorfra Kaffen blev udskænket, formørkedes dettes Indgang af Pers bredskuldrede Skikkelse. Hans Ansigt var stadig sorgløst og smilende, men Holdningen udfordrende.

»Undskyld, Hr. Sidenius,« sagde Fru Salomon, der i den sidste Tid var optraadt med megen Bestemthed overfor sin Søns paatrængende Ven. »Her maa ikke ryges. Ivan er vist nede ved Vandet. Kaffen skal straks blive bragt derned.«

Med en tavs Hovedbøjning trak Per sig tilbage.

Jakobe saae overrasket hen paa Moderen. Saa taknemlig hun end var hende for, at hun havde faaet ham bort, følte hun sig dog lidt stødt af den Uskaansomhed, hvormed hun var gaaet tilværks. Skulde hun ane noget? — foer det pludselig igennem hende. Umuligt var det ikke. Moderen havde aarvaagne Øjne.

Forresten var hun fast bestemt paa, dersom det ikke nu blev til Alvor med Pers Rejse, eller dersom han ikke fremtidigt af egen Taktfølelse holdt sig tilbage fra Omgangen med dem, da selv at underrette Forældrene om hans Frieri; — hun vilde saa ligefrem stille det Forlangende, at hun forskaanedes for oftere at være sammen med ham. Og idet hun nu lagde sit trætte, værkende Hoved tilbage mod Lysthusets haarde Bjælkevæg, aandede hun allerede lettet i en Forudfølelse af den Fred, hun igen vilde faa med sig selv og hele Hjemmet fra det Øjeblik, hun vidste sig sikret imod, at han pludselig kunde træde ind ad Døren.

Hun sænkede sine store Øjelaag halvt i, lagde Armene overkors og ønskede inderligt, at hun kunde sove blot et eneste Minut. Og virkelig sank hun nogle Øjeblikke hen i en let Bevidstløshed, mens Passiaren gik livlig rundt omkring hende.

Men længe varede Freden ikke. Bedst som hun sad og drømte, at hun svømmede midt ude i det oprørte Sund og af sin yderste Kraft kæmpede

med en Bølge, der var ved at opsluge hende med sit Skumgab, hørte hun Aron Israel give sig til at tale om »Falkens« to Uger gamle Artikel om Pers Projekt. Hun aabnede langsomt Øjnene og mærkede den Tavshed, hans Udtalelser fremkaldte enkelte Steder omkring Bordet: Eybert betragtede sine Negle; Fru Salomon bød mere Kaffe. Men i sin Troskyldighed vedblev Aron Israel at tale om Artiklen og om den Interesse, hvormed han i det hele omfattede den unge Mands dristige Fremtidsplaner for Land og Folk.

»Jeg er... naturligvis... ikke istand til at dømme om, hvorvidt Sagen er praktisk gennemførlig,« sagde han paa sin stammende og forlegne Maade. »Men Hr. Sidenius synes jo for Alvor at mene, at vi i Betragtning af vor ejendommelige geografiske Beliggenhed og vore — hidtil ubenyttede — naturlige Hjælpekilder har særegne Betingelser for at blive et Industriland af Rang, især naar de moderne Maskiner... disse »Motorer« eller hvad det er, de hedder . . . engang har naaet til fuld Udvikling. Som sagt, jeg drister mig ikke til at have nogen Mening om den tekniske Side af Sagen, men der synes mig at være noget overordentlig tiltalende ved selve Tanken . . . saaledes at forvandle de Naturmagter, vi hidtil har betragtet som vore Fjender og Landets Ødelæggere . . . Vestenvinden, Bølgeslaget, Luft-Uroen i det hele... at forvandle den til vor sande Rigdomskilde, et

uudtømmeligt Kraftvæld, der vil kunne omskabe netop vore hidtil fattigste Egne til et sandt Eldorado. Det klinger jo næsten som et Eventyr!«

Det var ikke ret vel muligt for de andre at bevare Tavsheden længer, og det var Eybert, som følte sig kaldet til at bryde den.

»Ja Eventyrdigtning, kære —« sagde han med et Smil. »Den har vi jo overhovedet aldrig haft Mangel paa hertillands.«

»Hør!« lød det med et Løvebrøl henne fra Kandidat Balling, der imidlertid var kommen tilstede, og hvis Blodtørst øjeblikkelig vaktes, naar han hørte nogen blive rost.

»Det er og har jo desværre altid været vor Nationalskavank« — vedblev Eybert opmuntret af denne Tilslutning, — »at vi aldrig har kunnet komme ud over det barnlige Standpunkt, der karakteriseres ved, at man føler Tilfredsstillelse ved at bygge Luftkasteller. Og det har sandelig — baade politisk og kommercielt — været os en dyr Passion. Det er en evig Sandhed, hvad Nathan engang skrev i en Nekrolog over et forulykket Subjekt af hans Bekendtskab: man fødes, lever, ældes og dør som Fantaster i dette Land!«

Aron Israel sad lidt og pillede ved sit tynde Hageskæg. Saa sagde han, ligesom undskyldende:

»Ja — mon der dog ikke skulde være nogen Overtro deri ogsaa? Jeg mener . . . holder ikke

gennemgaaende vore unge Mænd sig i deres Stræben endog paafaldende lavt ved Jorden? Jeg har som Lærer nogen Lejlighed til at lære unge Mennesker ret nøje at kende og netop saadanne, der maa siges at sidde inde med de forholdsvis største Muligheder; og det har ofte forbavset mig, i hvor ringe en Grad de lader sig beherske af en ungdommeligt opbrusende Indbildningskraft. Udover en eller anden ret beskeden Samfundsstilling — et Borgmesterembede, en Lægepraksis eller en hyggelig Præstegaard paa Landet — gaar deres Fremtidsdrømme yderst sjelden. Derfor synes der mig at være noget interessant ... noget tiltrækkende ved en Gang at træffe en ung Mand, der som Hr. Sidenius sætter sit Maal saa højt ... saa fantastisk stort, om De vil — —«.

»Jeg er aldeles uenig med Dem,« afbrød Eybert, der med al sin religiøse og politiske Radikalisme ikke var saa ganske lidt af, hvad Per kaldte for »en Sidenius«. Og for at holde Pers Navn udenfor Samtalen og genoptage Spørgsmaalet i dets Almindelighed fortsatte han: »Iøvrigt vil jeg ikke strides med Dem om det enkelte Ord. Maaske maa man virkelig snarere kalde os et drømmesygt Folk end netop et fantastisk. Det var ogsaa nærmest i den Betydning, at Nathan i det anførte Tilfælde brugte Udtrykket. Sandheden bliver dog den samme, — ligesom Resultatet!«

»Ja, ... vi er et Taagefolk med uklare Hjerner

og et gustent Følelsesliv!« huggede Balling ind med et Citat, dog uden at antyde noget Anførselstegn, men rullede til Gengæld frygteligt med sine egne Gaaseøjne.

Aron Israel sad atter et Øjeblik og ventede beskedent paa, om de andre skulde have mere at sige. Saa sagde han:

»Er det da egentlig saa slemt for en ung Mand at drømme? Jeg mener . . . faar ikke de største Mennesker deres Værd væsentlig ved deres stærke Drømme? Ja mon overhovedet nogen har udført en Stordaad i Verden uden først at have drømt den... drømt den saa ofte og saa levende, at den allerede er bleven en Virkelighed for ham?«

»Gud bevares!« lo Eybert. »Det er en anden Sag! Naar man ikke nøjes med alene at fantasere, men ogsaa formaar at realisere, saa —«

»Ja, — jeg veed dog ikke — er det ogsaa absolut nødvendigt? Jeg mener . . . er der ikke i Drømmen ligesom i Ønsket og Haabet ... dens Fader og Moder, kunde man maaske sige ... noget af en Trolddomskraft, der faar Personligheden til at vokse udover sine Grænser, d. v. s. dem, som Opdragelse, Vane, Arv og andre Tilfældigheder har afstukket, — selv hvor den ikke er stærk nok til at sprænge ogsaa Materiens Skranker? Dersom det f. Eks. ikke skulde lykkes Hr. Sidenius at virkeliggøre sine dristige Fantasier . . . hvad jo højst rimeligt er ... mon de dog derfor ikke kan

blive af højt udviklende Betydning for ham selv og derigennem virke befriende og løftende ogsaa paa andres Tankeliv og saaledes . . .«

»Undskyld, mine Herrer!« afbrød Fru Salomon ham. »De maa ikke tage mig det ilde op, . . . men det var Meningen, at vi skulde køre en Tur, dersom De har Lyst dertil. Vognen holder for Døren. Jeg kan høre, at min Mand allerede knalder utaalmodigt med Pisken.«

Man rejste sig øjeblikkelig og gik op; kun Balling blev et Par Minutter siddende i Lysthuset for straks at indføre nogle af Aron Israels Bemærkninger i sin Notitsbog. Jakobe derimod fulgte de andre, omend langsomt og i nogen Afstand. Og da hun ad den brede Marmortrappe var naaet op til Terrassen foran Villaen, blev hun et Øjeblik staaende her med Haanden paa Brystlænet og saae tankefuldt ud over Havet.

Vognen — en stor Charabanc — holdt udenfor Forstuetrappen, og Philip Salomon i højstegen Person sad paa Kuskepladsen med to af de halvstore Børn ved sin Side. Det var Meningen, at der skulde saa mange med, som der var Plads til; men da det kom til Stykket, foretrak de fleste af de unge at blive hjemme — nogle vilde ud at ro, andre spille Kroket — ogsaa Aron Israel undskyldte sig, fordi han ikke turde udsætte sig for Aftenkøligheden. Derimod steg Per uden Betænkning op i Vognen og indtog Yderpladsen paa

den Side, hvorfra han havde fri Udsigt til Jakobe, der — indhyllet i et Skindslag — sad inderst inde i Vognen, skærmet af Faderens brede Ryg og med Eybert ved sin anden Side.

Solen var i sin Nedgang. Himlen luede rødt over Skoven; der rørte sig ikke en Vind, og Luften var fuld af summende Myggesværme. Først kørte man et Stykke udad Strandvejen, saa drejede man ind i Skoven. Herinde laa Skumringen allerede tæt under Træerne, mens de højeste Toppe endnu forgyldtes af Solen. Philip Salomon lod Hestene gaa i Skridtgang paa den opkørte Vej, og de to gamle Frøkener Israel snakkede i Munden paa hinanden i elskværdig Bestræbelse for at være underholdende.

Per forholdt sig længe fuldkommen tavs. Der stemte ham stadig for Brystet en Trang til at gøre et eller andet ubændigt, noget fandenivoldsk; — kun kunde han ikke blive enig med sig selv om, hvad han skulde foretage sig, ligesaalidt som det var ham ganske klart, hvad han ventede at opnaa ved sin Udæskning. Det var ved denne Lejlighed gaaet ham ganske som i sin Tid, da den gamle Oberst Bjerregrav mod givet Løfte nægtede at optage hans Afhandling i Ingeniørforeningens Tidsskrift. Han, der hidtil i denne Sag var gaaet tilværks med et saa roligt Overlæg, efter en saa omsigtsfuld udarbejdet Plan, havde ved at se sine Forhaabninger briste pludselig

mistet Besindelsen og blindthen givet sig Tilfældet og Lykken ivold.

En lille Triumf havde han iøvrigt at bygge paa midt i sit Nederlag. Baade ved Middagsbordet og navnlig nu paa Køreturen kunde han mærke, at Jakobe følte sig lidt besværet af sin hemmelige Forlovedes Tilstedeværelse. Han kunde se, at hun ofte maatte lægge Baand paa sig for overhovedet at svare Hr. Eybert, naar denne paa sin allerede ret fortrolige Maade bøjede sig henimod hende med en eller anden halvhøj Bemærkning. Ved et af de røde Skovled, som de maatte passere, var en fattig Kone kommen hen til Vognen for at falbyde Blomster; Eybert havde tilkastet hende en Sølvmønt, taget en Buket og smilende overrakt Jakobe den. Hun havde ogsaa modtaget den men uden nogen Tak; og hun var bleven ved at holde den nede i Skødet uden en eneste Gang at føre den op til sit Ansigt.

Per havde nøje mærket sig dette lille Træk. Overhovedet undgik intet hans skinsygt aarvaagne Øje, mens han sad der og stirrede paa hende med alle Pulsene bankende i Febertakt.

Egentlig var det først denne Eftermiddag ret gaaet op for ham, hvor dyrebar hun personlig var ham. Der var i saa Henseende foregaaet et Omslag i hans Stemning i de Timer, der var forløbne, siden hun forlod ham nede i den lukkede Alle ved Stranden. Hans første, forskrækkede

Tanker havde dengang gældt hans Projekt, hans Fremtid, Onkel Heinrich og »det hemmelige Konsortium«, hvis Understøttelse han stadig troede betinget af Muligheden for en intim Forbindelse med det Salomonske Hus. Men alt dette var mere og mere trængt tilbage i hans Sind. Lidt efter lidt genvaktes i disse Øjeblikke hans første, ærefrygtsfulde Ømhedsfølelse for hende, den, der saa hurtig var bleven Egenkærlighedens og Forfængelighedens Bytte. Som han saae hende sidde der med den smalle, blege Ansigtsoval indrammet af de mørke Haarbølger og med en Baggrund af luende Solnedgangsrødt mellem sorte Træstammer, blev han grebet af en lignende højtidelig Følelse som hin Aften i København, da han ved at betragte hende, mens hun sad ved Lampen med sin fine Haand tænksomt under Hagen, pludselig saae hende ligesom omstraalet af en himmelsk Glorie. Han bed Tænderne sammen ved den blotte Tanke om, at Eybert eller en anden Hr. Fiskeblod skulde vanhellige denne overjordiske Jomfruelighed; at overhovedet nogen anden end han selv skulde faa disse mulmsorte Øjnes uudgrundelige Blik til at briste i jordisk Kærlighedsjubel!

De havde imidlertid naaet Raavad og kom nu ud af Skoven. En Tid kørte de ud ad Lundtoftevejen, saa drejede Philip Salomon tilvenstre ind paa en Bivej for at naa hjem over Eremitagesletten.

Aftenen var allerede vidt fremskreden. Paa den blaagrønne Himmel blinkede høstgyldne Stjerner, og nede i alle Lavningerne drev hvide Nattetaager. Sete i Frastand syntes nogle af de smaa Plantnings-Indelukker at svømme ovenpaa Disen som skovbeklædte Øer. Hist og her dukkede det øverste af en ensomtstaaende Tjørn op af Taagehavet og forsvandt igen som Ryggen af et sort Søuhyre. Allevegne var der stille. Der hørtes over hele den vide Slette ingen anden Lyd end en fjern Sang af et muntert Selskab et Sted inde i Skoven.

Hestene begyndte at nyse, og Damerne trak deres Overstykker tættere omkring sig. Samtalen, der et Øjeblik — under Indvirkning af Omgivelsernes Stilhed — var gaaet istaa, fik fornyet Liv ved Synet af en Flok Krondyr, der stod og græssede ganske nær ved Vejen, og hvis mægtige Takker længe efter kunde sees ovenover Taagen. Frøknerne Israel tog nemlig heraf Anledning til at fortælle den gamle Historie om den svenske Student, der havde indgaaet Væddemaal med nogle Kammerater om at opløbe en Rudel af dette Kongens Vildt og med Hænderne indfange et bestemt Dyr i Flokken, men som efter en Times vild Jagt gennem Skoven var styrtet død om med et sprængt Hjerte.

»Tror Damerne virkelig paa den Historie!« sagde Eybert smilende. »Jeg kan erindre, at jeg

hørte den som Dreng; men jeg havde — ærlig talt — allerede dengang ingen rigtig Tillid til den.«

I Munden paa hinanden indestod Frøknerne Israel for Beretningens Sandhed. De havde i sin Tid begge læst den i »Dagen«.

»Med al Respekt — jeg tvivler alligevel,« drillede Eybert. »Selv en halvgal Svensker vilde saamænd løbe sig Besindighed til, længe inden det kom saa vidt.«

»Hvorfor det?« lød det pludselig henne fra Per, der i sin ophidsede Sindstilstand havde følt sig personlig berørt af Frøknerne Israels Fortælling og nu optog Eyberts Bemærkning som en tilkastet Handske.

Paa Grund af hans forudgaaende, langvarige Tavshed og den udæskende Tone, hvori han talte, vakte hans Bemærkning almindelig Studsen. Endog Jakobe vendte, omend langsomt, sit Ansigt om imod ham, og deres Blikke mødtes for første Gang siden Opgøret hjemme i Alleen. Tilsyneladende fuldkommen rolig og ganske ligegyldig saae hun hen paa ham med sine tunge Øjelaag halvt nedsænkede.

»Naa, saa Hr. Sidenius hører i dette Tilfælde ogsaa til de troende!« sagde Eybert med en lille Latter.

»Jeg tror« — svarede Per, og hans Ord lød stedse mere truende — »at hvad en Mand med

en Smule Agtelse for sig selv har foresat sig, det gennemfører han, — koste hvad det vil!«

Ved de sidste Ord søgte hans Blik atter Jakobe, der imidlertid allerede havde vendt sig bort.

»Ja, det kan jo lyde saare smukt,« sagde Eybert. »Men den ubarmhjertige Natur har jo dog uimodsigeligt sat Skranker, som selv den mest rebelske Vilje bliver nødt til at respektere. Og det lader sig jo dog virkelig ikke nægte, at Vorherre har udstyret den lige saa yndefulde som velsmagende Hjorteslægt med fire lange Gallopade-Ben, medens vi Mennesker har maattet nøjes med to Kødstolper, der absolut egner sig bedst til en sindigere Gangart.«

»Talen er her sletikke om Hurtighed men om Udholdenhed. Og — som Ordsproget siger, Hr. Eybert — den, der ler sidst, ler bedst!«

Eybert løftede Øjenbrynene; — han begyndte at forstaa den skjulte Udfordring i Pers Ord. Med et Udtryk af medynksfuld Ringeagt svarede han:

»Aa ja — dermed kan man i hvert Fald søge sin Trøst over lidte Skuffelser. Naar man har tilstrækkelig Taalmodighed, skal man jo — som et andet gammelt Ord siger — kunne blive Konge af Sverrig. Forresten,« vedblev han og vendte sig atter mod Damerne. »Jeg kommer til at tænke paa, at jeg selv engang i mine unge Dage oplevede en Historie, der virkelig minder en lille

Smule om denne med den svenske Student, om den end fik en langt mindre tragisk Udgang.«

Og i sin Bestræbelse for at være underholdende fortalte han nu om en af sine Venner, der engang paa Hjemvejen fra en Skovtur havde gjort sig til af sin uovervindelige Styrke og blandt andet tilbudt at løbe den sidste halve Mil ved Siden af Vognen med en af de andre Deltagere paa sin Ryg. I høj Grad oplivet, som hele Selskabet havde været, havde man tilsidst taget ham paa Ordet og gjort Anstalter til en regelret Væddekamp. Da det kom til Stykket, opgav han dog at have nogen paa sin Ryg men forpligtede sig til Gengæld til at være ved Bestemmelsesstedet fem Minutter før Vognen, der var forspændt med et Par udslidte Vognmandsheste. Ogsaa herom var man tilsidst bleven enig. Men næppe havde han løbet fem Minutter og var begyndt at blive varm, før han standsede og højtideligt erklærede ikke at ville løbe mere, fordi »det var Synd for Hestene«. Hvorpaa han — ganske rørt over sig selv — og med adskillige træffende Bemærkninger om det moralsk forkastelige i at misbruge de Umælende atter var stegen tilvogns.

Fortællingen gjorde Lykke. Damerne lo, og Philip Salomon vendte sig om og sagde:

»Dersom den Mand endnu lever, vil jeg som Bestyrelsesmedlem i Foreningen til Dyrenes Beskyttelse indstille ham til et Hædersdiplom.«

Per dirrede af Raseri. Skønt Jakobe ikke havde deltaget i Munterheden, følte han sig ydmyget af sin Medbejlers Triumf og brændte efter at skaffe sig Oprejsning.

»Det maa egentlig være trist for Dem, Hr. Eybert,« — sagde han med et Forsøg paa at anslaa en ironisk Tone, — »saaledes at have mistet Troen paa Viljekraften. Jeg faar virkelig Lyst til at spørge Dem, om der kunde være Haab for Dem om at genvinde den, dersom en anden paatog sig at indfri det Ord, som Deres Ungdomsven svigtede,... og om De saa vilde tage Konsekvenserne deraf?«

Eybert løftede atter Øjenbrynene.

»Hvadbeha'er...? Jeg forstaar Dem ikke.«

»Jo, for — ser De — saa vilde *jeg* gerne paatage mig det. Og det endnu iaften!«

Og uden at vente paa noget Svar svang Per sig udover Bagsmækken og gav sig til at løbe ved Siden af Vognen.

Philip Salomon holdt Hestene an og sagde temmelig bestemt:

»Hr. Sidenius ... jeg beder Dem ... sæt Dem op i Vognen.«

Men Per raabte overgiven: »Hr. Grosserer! Jeg forsikrer Dem, ... det er ligefrem velgørende at strække Benene lidt. Husk ogsaa paa, hvormeget det gælder! Ingen veed, hvad det kan komme til at betyde for Konge, Land og Folk, om Folketingsmanden for Holbæk Amts syvende genvinder

sin Tro paa Viljekraften! ... Og for mit Hjerte skal De ingen Bekymringer gøre Dem. Det holder nok!«

»Ligemeget, Hr. Sidenius,« sagde Philip Salomon næsten bydende. »Jeg kan ikke tillade, at De løber ved Siden af Vognen.«

»De har Ret! Det er ogsaa bedst, at jeg tager et Forspring... Paa Gensyn!«

Og idet han trykkede Hatten ned paa Hovedet, foer han frem i fuldt Løb og var faa Øjeblikke efter ude af Syne, — skjult af Taagedisen.

»Det er dog virkelig for galt!« mumlede Salomon, højrød af Vrede, og gav Hestene et Rap for at indhente ham.

Men nu tog hans Kone Ordet. Med sin sædvanlige Sindsro og egentlig ganske tilfreds med dette Udfald af det truende Sammenstød lagde hun Haanden paa sin Mans Arm og sagde:

»Philip, — du behøver vist ikke at anstrenge Hestene. Hr. Sidenius har aabenbart ikke befundet sig rigtig vel paa Køreturen, og han har da — paa sin egen Maade — taget Anledning til at forlade os. Han har jo ogsaa herfra den korteste Vej til Stationen, naar han skraaer ind imod Skoven.«

Der var virkelig adskilligt, der kunde tale for Rigtigheden af hendes Forklaring, med hvilken man da ogsaa slog sig til Ro. Skønt Hestene stadig gik stærkt paa, havde man efter adskillige

Minutters Forløb endnu ikke set ham; og nogen Genvej havde han ikke kunnet slaa ind paa, da de kørte nogetnær i Retning af »Skovbakken«, og Dyrehavehegnet desuden spærrede overalt uden netop paa det Sted, hvor det skar Kørevejen.

Frøknerne Israel var himmelfaldne over Per og kunde ikke dy sig for at henkaste en Ytring om den unge Mands Mangel paa Levemaade. Endog Ivan, der den hele Eftermiddag havde iagttaget sin Ven med stigende Forbavselse og Bekymring, fandt hans Indfald grumme ilde anbragt. Jakobe sad tavs og saae ud mod Maanen, der steg blodrød op over den svenske Kyst. Paa en satirisk Bemærkning af Eybert om Pers »Flugt« svarede hun blot med en Skuldertrækning. Skønt hun for sit Vedkommende ikke var saa overbevist om, at Per ikke virkelig vilde gøre Forsøg paa at gennemføre sit Forsæt, følte hun sig inderlig flov og dybt nedværdiget. Saa oprørt hun end havde været over Pers Opførsel, efter at det var gaaet op for hende, at den betød en bevidst, planlagt Forfølgelse, — hun havde alligevel inderst inde været betagen af højtidelig Spænding ved at sidde og vente paa det ubeherskede Udbrud af en Mands Lidenskab. Og nu havde »Naturkraften« udladet sig — i en taabelig Drengestreg!

De havde imidlertid naaet Springforbi og rullede atter ind paa Strandvejen.

Himmelrøden i Vest var endnu ikke helt

slukket, og ude over Sundet begyndte Maanen saa smaat at lyse. Luften hernede ved Søen var lun og taagefri, og Myggesværmene summede paany over Hestenes Hoveder.

De var næsten naaet hjem, da Philip Salomon pludselig holdt Hestene an og udbrød:

»Hvad er det? . . . Er det ikke Louise, der kommer løbende der?«

En af Husets Tjenestepiger saaes i hastigt Løb og med bart Hoved foran paa Vejen.

»Der maa jo være noget paafærde.«

Han standsede Hestene; og endnu før Pigen havde naaet Vognen, raabte han:

»Hvad er der? . . . Er der hændet noget?«

»Aa Gud, det er . . . det er,« stammede den stakaandede Pige: »det er Hr. Sidenius.«

»Er han kommen!« lød det paa een Gang med tre-fire Stemmer.

»Ja, — og han er vist kommen en Skade til. Jeg skulde løbe hen til Doktoren.«

»Gud, hvad er det da?« raabte Ivan ligbleg.

»Jeg veed ikke . . . Hr. Sidenius besvimede vist. Hr. Dyhring har givet ham nogle af Frøkenens Draaber; men jeg troer ikke, han er kommen til sin Bevidsthed.«

Philip Salomon bed sig i sin Negerlæbe og lod Pisken smælde over Hestenes Øren. Ogsaa han var bleg. Alle var de tavse og blege, mens det i flyvende Hast gik mod Hjemmet.

Da de kørte op for Forstuetrappen, kom Aron Israel, Balling og en Flok opskræmte unge Piger ud for at modtage dem. Og et Øjeblik efter viste ogsaa Per sig, endnu lidt farveløs i Ansigtet og med Skjortebrystet i Uorden, men straalende af Triumf.

»Ser De, Hr. Eybert, jeg holdt Ord!« udbrød han, endnu før Vognen standsede.

»Var det et Væddemaal?« raabte de unge Piger.

»Ja naturligvis, det maa have været et Væddemaal!« sagde Nanny; hun stod for sig selv paa det nederste Trappetrin, og hendes lystige Øjne gik frem og tilbage mellem Eybert og Jakobe med et anelsesfuldt Blik.

»Men Gud — Sidenius!« udbrød samtidigt Ivan, der straks var sprungen af Vognen og nu med ængstelig Mine fattede om hans Arm. »De har jo været syg.«

»Aa, det var ingenting. Bare lidt Svimmelhed. Jeg bar mig dumt ad. Jeg havde jo ikke behøvet at skynde mig saa stærkt.«

Nu steg ogsaa de andre ned, stadig lige tavse. Philip Salomon sagde blot til Staldkarlen, idet han tilkastede ham Tømmerne:

»Lad Kristian løbe efter Louise. Vi mødte hende henne paa Vejen. Doktoren er nok ganske overflødig, ser jeg.«

I de følgende Minutter var hele Selskabet samlet

i den halvmørke Forstue, hvor Ungdommen nu diskuterede Begivenheden med den overstadige Livlighed, der gerne følger en overstaaet Forskrækkelse. Ivan førte an. Han var pludselig bleven ellevild af Begejstring og maatte Gang efter Gang høre Beretningen om, hvorledes Nanny og Dyhring, der var kommen ovre fra Skoven, havde truffet Per siddende paa Trappen ude af Stand til at tale, og hvorledes han et Øjeblik efter var besvimet inde i Dagligstuen.

Henne under Knagerækken stod imidlertid Eybert og hjalp Jakobe af med Overtøjet. Hans Øjne hvilede mistænksomt paa hende, mens han med en tøvende Bevægelse tog Skindslaget af hendes smalle Skuldre.

»Jeg troer, jeg er kommen til at fryse paa Turen,« sagde hun for at forklare den ubetvingelige, nervøse Sitren, der endnu fik Tænderne til at klapre i hendes Mund. Straks efter gik hun op paa sit Værelse.

Da Per, der ikke et Øjeblik havde sluppet hende afsyne, saae hende gaa op ad Trappen, foer der ham en forfløjen Tanke gennem Hovedet: han vilde springe efter hende. Han havde ikke længer Herredømmet over sig selv. Han havde svoret, at han endnu denne Aften vilde tale med hende, om han saa skulde bryde ind til hende fra Altanen udenfor hendes Kammer!

I det samme fik han Øje paa Eyberts Buket, som hun havde lagt fra sig i Vindueskarmen.

»Frøken Jakobe!« raabte han efter hende. »De glemmer Deres Blomster!«

Og i to-tre Spring var han oppe ad Trappen. Hun var akkurat naaet op paa den mørke Gang, saa at Per maatte række hende Buketten fra de øverste Trappetrin. Uden nogen Tak, endog uden at vende sig strakte hun Haanden ud efter den. Men samtidig med at give hende Kærestens Blomster greb han fast om hendes Haand og trykkede den med Heftighed til sine Læber. Hun ligesom sank i Knæ. Hun formaaede end ikke at rive Haanden til sig, og da han mærkede, hvorledes den slappedes mellem hans knugende Fingre, var han i det næste Øjeblik oppe hos hende og sluttede hende i sine Arme.

»De er min!« hviskede han over hende. »Ikke sandt? De vil være min?«

»Jo,« sagde hun akkurat hørligt, og hendes Hoved sank tungt ned paa hans Skulder.

»Tak! — Aa, tak!« hviskede han og trykkede hende tæt ind til sit endnu af Løbet ophedede Legeme.

Hendes Sjælskraft var udtømt. En vellystfuld Skælven betog hende i hans stærke Arm, og hendes Hænder greb uvilkaarligt ud i Luften efter hans.

»Jeg kommer imorgen Formiddag,« sagde han,

kyssede hende paany med Heftighed, denne Gang paa hendes Haar og Øjne, og var i et Spring atter nede af Trappen.

Det havde altsammen ikke staaet paa i stort mere end et Minut. Og Per var fra samme Øjeblik, han vidste Sejren vunden, fuldstændig behersket. Munter og smaanynnende, som om der ingenting var sket, vendte han tilbage til det øvrige Selskab, af hvilket Størsteparten nu var gaaet ind i Havesalen, hvor Aftenteen blev anrettet.

Der var alligevel tydeligt nok adskillige, særlig blandt de ældre, som havde en Fornemmelse af, at der var forefaldet noget afgørende. Og den Omstændighed, at Jakobe slet ikke mere lod sig se, kunde kun bestyrke Formodningen. Stemningen blev mere og mere trykket. Eybert gik omkring med et graablegt Ansigt og syntes hverken at høre eller se. Alene Kandidat Balling spankulerede om med sin sædvanlige Mangel paa Forstaaelse og talte højrøstet om Literatur i det Haab, at man skulde anmode ham om at oplæse noget af sin nye Bog: »Evald i Rungsted«.

Kort efter brød de alle op, og de, der skulde til København, kom ned i Vognen og blev kørt til Stationen. Dog blev Eybert endnu siddende lidt i det Haab, at Jakobe skulde komme ned nu, da der var bleven stille. Men efter forgæves at have ventet et Kvarterstid rejste ogsaa han sig og tog i Tavshed Afsked.

Da Fru Salomon endelig var bleven ene med sin Mand, sagde hun:

»Nu, Philip ... hvad har du saa at sige?«

»Du har Ret, Lea. Dette kan ikke længer gaa. Han er aldeles utilregnelig.«

»Det har jeg jo sagt dig længe.«

»Jeg skal imorgen den Dag tale med Ivan. Han maa bringes til at indse, at vi umuligt kan modtage det Menneske oftere.«

»Jeg frygter kun, det er forsilde, du! ... Lagde du virkelig ikke Mærke til Jakobe iaften? — —«

Da Nanny kort efter Vognens Bortkørsel listede op paa sit Værelse for at gaa iseng, blev hun et Øjeblik staaende udenfor Jakobes Dør og lyttede. Men alt var stille; der hørtes ikke en Lyd derinde fra, ... og hun listede videre ind til sig selv.

Dersom hun havde kigget gennem Nøglehullet, vilde hun have set, at der hellerikke var Lys inde i Søsterens Værelse. Og dog var Jakobe endnu oppe. Døren til Altanen var aaben, og derude i Maaneskinnet stod hun med et mørkt men anspændt Udtryk og lyttede efter den fjerne Rullen af Vognen, der førte Per bort. Først da den sidste Lyd var døet hen, lukkede hun sagte Døren.

Et Par Gange gik hun frem og tilbage over Gulvet; saa satte hun sig hen paa Chaiselonguen med Ansigtet trykket ned i sine Hænder.

Længe sad hun i denne Stilling, et Bytte for

Fortvivlelse og den dybeste Skam. Du barmhjærtige Gud! Dette blev altsaa Enden! Dertil skulde hendes tungt tilkæmpede Resignation føre hende!... Paa en saa forsmædelig Maade, i et saadant Vrængebillede skulde hendes Ungdoms Drømme om en Helte-Elsker virkeliggøres!...

Hun gjorde sig ingensomhelst falske Forestillinger om Arten af de Følelser, der havde kastet hende i hans Arme. Ikke heller søgte hun at bedrage sig selv ved en Indbildning om, at hun skulde kunne rive sig ud af sin Forvildelse. Hun følte det altfor godt; hun var i hans Magt. Desuden — det vilde jo blot gøre hendes Ydmygelse endnu dybere, om hun ovenikøbet maatte tilstaa, at hun havde givet sig viljeløst hen. Her var ingen frelsende Udvej. Hendes Skæbne var beseglet. Saa minutkort deres Møde havde været, hun havde dog hvilet i hans Arme, hans Læber havde berørt hende, og en Anelse om Elskovens Sanserus havde gennemrislet hende under hans Omfavnelse, — hun var jo allerede halvvejs hans.

Der blev banket sagte paa hendes Dør, og Nanny stak Hovedet ind.

»Hvad? ... Du sidder i Mørke?«

»Hvad vil du?«

»Undskyld ... jeg hørte, du endnu var oppe ... kunde du ikke laane mig et Par Haarnaale?«

Og uden at vente paa noget Svar gik Nanny, der var i Natdragt, paa en egen kattelistende Maade

hen til Toiletbordet og gav sig til at lede i en af Skufferne.

Men da Jakobe forblev tavs, vendte hun sig pludselig om, satte sig paa den halvt udtrukne Skuffe og sagde med indsmigrende fremadstrakt Overkrop og lidt Ængstelse i Stemmen:

»Maa jeg spørge ... tør man gratulere?«

Der gik en Kuldegysning gennem Jakobe.

»Hvad mener du?«

»Aa, om Forladelse! Det skal maaske endnu være en Hemmelighed. Da vil jeg ellers sige dig, at den er ikke videre godt gemt.«

»Hemmelighed? . . . Hvilket? . . . Jeg forstaar ikke et Muk.«

»Aa, du vil lade uskyldig! Hvad var det da for vigtige Ting, du før forhandlede derude paa Gangen med Hr. Sidenius?«

Lyden af det sidste Ord fremkaldte en Slags Kvalmefornemmelse hos Jakobe. Sidenius! Hvilket Navn! ... Fru Sidenius!

»Og det Væddeløb — hm!« vedblev Nanny. »Det var mig straks lidt mistænkeligt.«

Jakobe rettede sig beslutsomt op.

»Nu ja, du kan jo ligesaa godt faa det at vide iaften. Jeg er altsaa forlovet med — den Mand, du der nævner. Det er hele Forklaringen, dersom den virkelig interesserer dig.«

Der blev et Øjebliks Stilhed.

»Om den interesserer mig! ... Hvad mener du? Jeg er naturligvis glad paa dine Vegne.«

»Saa — er du det,« sagde Jakobe kort og tørt.

»Hvor du taler løjerligt! Hvorfor skulde jeg ikke være glad derved? ... Aa, nu forstaar jeg! Du mener maaske, at jeg selv ... Jeg husker, at du engang drillede mig med Hr. Sidenius. Men i den Henseende skal du nu ingensomhelst Bekymringer gøre dig. Jeg fragaar saamænd sletikke, at jeg altid har syntes rigtig godt om din Forlovede; men jeg troer nu alligevel, at du og han, I passer vist meget bedre sammen.«

»Og hvorfor mener du det?« spurgte Jakobe pludselig opmærksom.

»Jo — I er jo begge saadan mere i den højere Stil, mens jeg er et stakkels Hverdagsmenneske, et tankeløst Verdensbarn — det har du selv tidtnok fortalt mig. Naa men — nu vil Folk da faa noget at snakke om! Og stakkels Eybert!«

Jakobe rejste sig utaalmodig.

»Hør Nanny — det er silde. Og du maa jo fryse, som du sidder der —«

»Er jeg til Ulejlighed? Gudbevares, saa gaar jeg naturligvis ... saa gaar jeg!«

Men henne ved Døren vendte hun sig endnu engang om og sagde:

»Du er dog en rigtig kedelig En, at du aldrig kan fortælle lidt interessant. Jeg havde glædet mig til at faa en rigtig fornuftig Passiar med

dig, og jeg kunde endelig ogsaa nok behøve at blive belært af en ældre og erfaren Søster for det Tilfælde, at jeg selv skulde komme i den rædselsfulde Situation at maatte række Mund til en Person med Overskæg.«

»Ja, du maa nu undskylde mig, — jeg er træt,« sagde Jakobe og begyndte at klæde sig af.

»Hvor du stiller dig hellig an! Bild mig bare ikke ind, at du gaar iseng, . . . du, som før sad og sværmede i Maaneskinnet! Du skal naturligvis skrive til ham endnu iaften, . . . udøse dit Hjerte for ham i Nattens ensomme Time, omfavne ham med violblaat Blæk og sende ham titusinde Kys med første Morgenpost. Men jeg vil advare dig, min Pige! Vær lidt tilbageholdende i Begyndelsen! Kan du huske Rebekka, da hun blev forlovet; hun maatte i de første fjorten Dage hver Aften bruge Læbepomade, fordi han kyssede hende helt itu! Og dersom jeg har nogen Forstand paa Mandfolk, saa er din Kæreste vist en af dem, der tager for sig af Retterne . . . Godnat, lykkelige Søster! Og drøm ikke altfor behageligt!«

FJERDE KAPITEL

Der var ikke gaaet mange Dage, før det gik op for Per, at han trods det »Ja«, han havde faaet fravristet Jakobe, ikke var naaet saa særdeles meget videre, end han var i Forvejen. For det første fordrede baade Jakobe og hendes Forældre — de sidste endog »paa det bestemteste« — at Forlovelsen foreløbig skulde holdes hemmelig, i hvert Fald kun betroes de allernærmeste. Dernæst var Jakobes Opførsel overfor ham præget af en Lunefuldhed, der ikke sjælden grænsede til aabenbar Foragt. Det hændte saaledes et Par Gange, naar han kom ud til »Skovbakken«, at hun sletikke lod sig se men blev oppe paa sit Værelse under det Paaskud, at hun ikke befandt sig vel; og det bødede kun lidt herpaa, at hun ved enkelte Lejligheder, naar de var ene sammen i en mørk Stue eller ude i Skoven, ikke blot tillod, at han kyssede hende, men ogsaa selv kunde give sig ret lidenskabeligt hen i hans Favn. Han var Kvindekender nok til at forstaa Forbindelsen mellem saadanne ubegrundede Ømhedsudbrud og de regelmæssigt paafølgende Anfald af fornærmende Kulde; og han indsaae tillige, at han fremfor alt

ikke turde vise sig svag, idet en fortsat Eftergivenhed let kunde blive skæbnesvanger.

Efter en Ugestids Forløb forandrede han derfor saa smaat sin Opførsel overfor hende, viste sig en Smule ligegyldig, indfandt sig med mindre Regelmæssighed og udeblev tilsidst ganske i nogle Dage.

Den første Dag følte Jakobe hans Bortebliven som en Befrielse. Den anden Dag var hun forundret, den tredje Dag urolig. Hen paa Eftermiddagen bestemte hun sig til at skrive til ham; men næppe var hun kommen op paa sit Værelse og havde faaet Pennen i Haanden, hørte hun hans Stemme nede i Haven. Hendes Hjerte kom til at banke heftigt; og dog gik hun ikke ned til ham. Paa det Papir, hun havde bestemt for ham, gav hun sig til at skrive et ligegyldigt Brev til en udenlandsk Veninde; og da en af hendes smaa Søskende lidt efter kom op for at melde hans Ankomst (Fru Salomon vogtede sig vel for at benytte nogen af Tjenestefolkene til det Ærinde), lod hun svare, at hun havde Hovedpine og ikke kunde komme ned.

Mere end en Timestid varede hendes Standhaftighed dog ikke. Hun krøllede de smaa Haarlokker over Ørene og viste sig noget før Tetid nede i Stuerne. Det var imidlertid bleven mørkt. Overalt var Lamperne tændte. Faderen og Moderen var ene i Dagligstuen; Per, Ivan og Onkel

Heinrich opholdt sig inde i det tilstødende Billardværelse og syntes at more sig fortræffeligt. Ved Lyden af hendes Stemme lagde Per dog øjeblikkeligt Køen. Med et muntert Smil kom han ind og hilste; men han gav ingensomhelst Forklaring paa sin lange Fraværelse. Det var næppe nok, at han huskede med lidt Bekymring at spørge til hendes Befindende.

Efter et Par Øjeblikkes Ophold trak hun sig derfor igen tilbage; hvorefter Herrerne fortsatte deres Spil.

Den Nat blev bestemmende for hendes Forhold til Per. Timevis gik hun frem og tilbage i sit Kammer og kæmpede med sig selv. Hun sagde, at nu vilde og maatte hun bryde denne unaturlige og uværdige Forbindelse, der ikke alene havde forstyrret hendes Forhold til Forældre og gamle Venner men var paa Veje til at berøve hende den sidste Rest af Selvagtelse. Henimod Morgen satte hun sig til sit Skrivebord for at meddele ham sin Beslutning. Men da hun skulde nedskrive Afskedsordene, formaaede hun det ikke. Kærlighedstrangen fyldte paany hendes forpinte Hjerte; hun kastede Pennen og blev siddende ubevægelig med Hænderne for sit Ansigt.

Fra dette Øjeblik var han hendes Herre. Fra denne Nat fortabte hun sig i sin Ulykke, saaledes som man synker hen i det uafvendelige. Med

Afmagtens Lidenskab gav hun sig til at grunde over denne fremmede Mand, der var bleven hendes Skæbne. Egentlig kendte hun ham jo sletikke. Hvad andet vidste hun om ham end det højst upaalidelige, som Ivan og Onkel Heinrich og han selv havde fortalt? Hvad skjulte hans Fortid? Hvorover dækkede det mørke, kolde Had til Hjem og Slægt, som han hin Dag i Skoven havde aabenbaret hende?...

Ofte i disse Dage følte hun Trang til at tale med nogen af hans Familje for at faa Lys over alt dette uopklarede i Pers Forhold, som nu mere end noget skræmmede og ydmygede hende, og som hans egne utroværdige Fortællinger blot gjorde bestandig dunklere. Hun vidste, at en af hans Brødre, der var Jurist, havde Ansættelse paa et offentligt Kontor et Sted i København; Per havde selv for faa Dage siden talt om, at han havde truffet ham paa Gaden og da i Samtalens Løb meddelt ham sin Forlovelse. Hos ham — tænkte hun — vilde hun sikkert kunne faa Svar paa sine Spørgsmaal; og da Per nu atter gjorde sig usynlig et Par Dage, besluttede hun en søvnløs Nat, at nu vilde hun gøre Alvor af det og opsøge Broderen.

Straks den næste Formiddag tog hun ind til Byen.

Det Kontor for Fængselsvæsenet, hvori Eberhardt Sidenius nylig havde faaet Ansættelse og

trods sin Ungdom opnaaet en højtbetroet Plads, var beliggende i en skummel, skidengraa Bygning tæt ved Kanalen. Jakobe foer vild i en Række øde Gange og fandt omsider en Budstue, hvor to søvnige Mænd sad med Ryggen opad Væggen og saae ned paa deres Støvlenæser. Paa hendes Spørgsmaal om, hvor hun kunde finde Hr. Ekspeditionssekretær Sidenius, fik hun det lakoniske Svar:

»Første Sal, tredje Dør tilhøjre.«

Jakobe følte sig grumme ilde tilmode ved Tanken om at skulle forestille sig selv for en fremmed Herre; og Spændingen for Udfaldet af den forestaaende Samtale gjorde hende yderligere nervøs. Det skulde nu hellerikke bidrage til at styrke hendes Sikkerhed, at hun ved Bortgangen fra Budstuen hørte de to Mænd i flegmatisk Tone veksle disse Bemærkninger:

»Sikken et Næb!«

»Ja, det var en Jødetøs.«

Oppe paa første Sal fandt hun den anviste Dør og kom ind i en tofags, halvmørk Stue, der vendte ud til en Gaardsplads med nogle grønne Træer. Hele Møblementet bestod af en Række Reoler med store Protokoller, et Par Træstole og en Fyrretræs Skrivepult henne ved det ene Vindue. Her stod Eberhardt i en langskødet, sort Frakke, der var blankslidt paa Ryggen, og med Benklæderne opsmøgede over et Par klodsede Sko.

Skønt han havde besvaret hendes Banken, blev han staaende uden at vende sig og fortsatte i nogle Øjeblikke uanfægtet sit Arbejde.

Dels af denne Aarsag, dels paa Grund af hans Klædedragt antog Jakobe ham for en Skriver og bad om at faa Ekspeditionssekretæren i Tale. Først da han med megen Værdighed lagde Pennen fra sig og hun mødte Blikket fra hans blege, vandkolde Øjne, saae hun med en Gysen Familjeligheden med Per.

Hun sagde sit Navn og tilføjede med sænket Stemme, idet hun rødmede let:

»Jeg veed, at Deres Broder — Per — har talt til Dem om mig.«

Eberhardt gjorde tavs en embedsmandsmæssig Haandbevægelse henimod en af Stolene.

»Grunden til, at jeg har opsøgt Dem, vil De rimeligvis af Dem selv kunne forstaa,« vedblev hun lidt usikkert og stammende efter at have taget Plads. »Jeg veed jo, at Deres Broder — min Forlovede — i længere Tid har været noget fremmed baade for Dem og for sin øvrige Familje. Jeg kan — naturligvis — umuligt allerede nu bedømme de dybere liggende Aarsager til denne Misstemning; men netop derfor har jeg gerne villet tale med Dem derom. Jeg behøver næppe at forsikre Dem, at jeg er oprigtig bedrøvet over disse Forhold.«

Eberhardt, der havde stillet sig op ved Pulten

i en noget kunstlet Stilling, med Hovedet støttet til sin udspilede Haand paa en saadan Maade, at denne skyggede for Øjnene, lod rolig Jakobe tale ud. Skønt ikke en Trækning i hans Ansigt røbede det, var han maalløs af Forbavselse. Han havde betragtet Pers Fortælling om sin Forlovelse med Philip Salomons Datter slet og ret som et taabeligt Skryderi. Han vidste, at Philip Salomon regnedes for en af Byens rigeste Mænd, hvis Formue taltes i Millioner.

Hans første Tanke nu var derfor den, at dette Parti for enhver Pris maatte forhindres. Det var ingenlunde Skadelyst, der indgav ham Tanken; mindst af alt Misundelse. Men han forstod, at med denne Forbindelse vilde Broderens oprørske Trods triumfere og ethvert Haab om hans Redning atter være udelukket for lange Tider. Langt nøjere, end Per anede, havde hans Familje i de forløbne Aar paa Frastand fulgt hans Færd; og den havde netop nu saa sikkert troet det Tidspunkt nær, da han — tvunget af Nød og Vanære — endelig vilde vende tilbage til Fædrehjemmet og angerfuld søge Tilgivelse for sit Liv.

»Tør jeg spørge Dem,« sagde Eberhardt, da Jakobe var bleven tavs. »Er det kun Dem, der har ønsket denne Samtale om min Broders Forhold?«

»Ja.«

»Min Broder har maaske sletikke vidst, at De vilde søge mig?«

»Nej.«

»De handler her ganske paa egen Haand?«

Ubehagelig berørt af hans forhørsmæssige Tone svarede Jakobe kort afvisende:

»Som sagt — det er mig, der har ønsket denne Samtale, ikke Per.«

»Jeg kunde tænke det. Det er jo nemlig — desværre — kun altfor sandt, at min Broder i en Aarrække, ja egentlig lige fra sin Barndom har stillet sig i et afgjort fjendtligt Forhold til sin Familje. Det kan vistnok siges, at han systematisk har forhærdet sig paa dette Punkt og følt en sørgelig Glæde ved at løsrive sig fra alt, hvad der knytter ham til hans Hjem. Disse Løsrivelsesforsøg har jo i den sidste Tid endog strakt sig til selve Navnet. Jeg hørte, at De kaldte ham for Per. Maaske veed De sletikke engang af, at det er et selvgjort Navn. Peter Andreas blev han kaldt i sin Daab.«

»Jeg troer, jeg har hørt det.«

»Jeg vil nu hellerikke skjule for Dem, hvad der er min bestemte Mening — og De har jo udtrykkelig ønsket en aaben Udtalelse — at ogsaa hans Forlovelse med Dem er et saadant overlagt Oprør mod Hjemmet, en bevidst Fornægtelse af dets Aand — —.«

Jakobe saae op med sammentrukne Bryn.

»Hvorledes mener De?«

»Behøver jeg virkelig at forklare mig nærmere? Peter Andreas er udgaaet fra et kristeligt Hjem. Han veed, at for hans Forældre som for hans Søskende er Kristendommen den enebestemmende Livsmagt, og at de ikke anerkender nogen Lykke, hvor glimrende den end i verdslige Øjne kan tage sig ud, naar den ikke hviler paa den kristne Tro.«

Jakobe bøjede Hovedet og bed sig i Underlæben, saa det smertede. Bag alle Eberhardts Talemaader hørte hun tydeligt det samme Haansord, der nylig havde lydt for hende ude paa Gangen, og som hele hendes Liv havde forfulgt hende: Jødetøs!

Hun havde helst rejst sig med det samme for at vise ham sin Foragt. Men Trangen til at høre mere om Per var for stærk, — og hun beherskede sig.

»At Deres Broder ikke deler sin Familjes Syn paa det religiøse, har jeg vidst,« sagde hun. »Men jeg tilstaar ... det dømmer ham i mine Øjne ikke.«

»Jeg kan tænke det.«

»Jeg mener, at dersom Per ikke paa anden Maade har forbrudt sig mod sit Hjem, synes han mig at kunne undskyldes. At han har faaet et andet Syn paa Kristendommen, kan dog forklares uden netop at forudsætte ond Vilje; og at han aabent bekender det istedenfor at hykle — hvad sikkert i mange Tilfælde kunde have været ham

til Fordel — det kan dog kun tjene til hans Ros.«

»Jeg troer ikke, Frøken Salomon, at det nytter at begynde en Meningsudveksling om dette Emne. Jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at der for mig — og jeg taler her i min Familjes Navn — ikke findes ringeste Undskyldning for noget Menneske, der lukker sine Øren for Sandhedens Røst, allermindst naturligvis for saadanne, der som Peter Andreas har haft den Lykke at udgaa fra et Hjem, hvor den har lydt til dem fra den tidligste Barndom.«

Hertil svarede Jakobe intet. Hun sad endnu med bøjet Hoved og saae stift ned i sit Skød. Men paa hendes Kinder skiftede Farverne, som naar hendes Sind var i det højeste Oprør.

Imidlertid misforstod Eberhardt hendes Stilling saavelsom hendes Tavshed. Han troede at have naaet, hvad han fra først af havde tilsigtet med sin Tale: at ydmyge denne stolte Millionærdatter, i hvis Blik han straks havde ment at se et Glimt af Ringeagt, og hvis Silkedragt og lyse Handsker og Parfumeduft yderligere havde opægget hans Sideniuske Selvhævdelsestrang.

Nu, da han troede sin Hensigt naaet, forandrede han Tone. Hensynsfuldt, næsten deltagende sagde han:

»Jeg vil nødig saare Deres Følelser, men jeg føler det som min Pligt at sige Dem, at min

Broders Liv ogsaa i andre Henseender er et sørgeligt Vidnesbyrd om, i hvor høj Grad han har mistet Grunden under sine Fødder. Det er jo i det hele en stor Vildfarelse at tro, at det religiøse Liv alene skulde ytre sig i Forholdet til det himmelske og ikke sætte sit dybe Præg paa vor hele Personlighed. Jeg skal iøvrigt ikke komme nærmere ind paa dette Punkt for Peter Andreas Vedkommende; der er jo ogsaa Ting, man vanskelig kan tale med en Dame om. Dog tør jeg ikke skjule for Dem, at —«

»Jeg kan tænke mig, hvad De vil sige,« afbrød Jakobe ham hurtigt. »Men netop Pers usædvanlige Stilling til sine Nærmeste, og det Samkvem, hvortil han i adskillige Aar udelukkende har været henvist, kan — mener jeg — baade forklare og undskylde en Del. Og selv bortset herfra, saa synes jeg, at hellerikke de her berørte Forhold berettiger til en saa haard Fordømmelsesdom.«

»De tager fejl, Frøken Salomon. Vi fordømmer ikke min Broder, men alene hans Gerninger, kun hans Liv, hans —«

»Men ogsaa i hans Gerninger er der dog meget, der taler til hans Gunst. Han har viist baade Evne og alvorlig Vilje til at dygtiggøre sig i sit Fag. Under vanskelige — til Tider vistnok ret fortvivlede — Forhold har han i en ung Alder vakt Opmærksomhed for sig blandt sine Fagfæller og er paa Veje til at skabe sig et Navn.«

»Jeg kan høre paa Dem, at De ikke selv troer derpaa. Jeg veed jo nok, at en Avis har skrevet noget om et Kanalprojekt, han skal have udarbejdet, og gjort et Forsøg paa at tillægge det nogen Betydning. Jeg veed ogsaa, at han selv betragter sig som en Banebryder, en Omvælter. Der er jo for Tiden i en vis Del af Ungdommen opkommen en Trang til at gøre Oprør, — hvad der kun vilde være til at smile af, dersom den ikke afstedkom saa megen Ulykke paa svage og ubefæstede Sjæle. Det er jo i det hele det betænkelige ved en saadan aandelig Storm som den, der for Tiden gaar gennem den danske Ungdom, at det altid bliver de letteste og uselvstændigste Elementer, der — ligesom Avnerne for Kasteskovlen — hvirvles højest tilvejrs og videst bort. Og hvad Peter Andreas angaar, saa er jo dog Sandheden den uimodsigelige og sørgelige, at han efter seks lange Studieaar endnu ikke har taget nogen af sine Eksaminer eller paa anden Maade givet Bevis for en Udvikling, som staar i noget rimeligt Forhold til de store Ofre, der fra Hjemmets Side er bleven bragt. Men — jeg gentager det — vi hverken fordømmer eller forkaster Peter Andreas, kun hans Handlinger, hans Liv. Vi har tværtimod alle den inderligste Medlidenhed med ham; og trods alt opgiver vi ikke Haabet om, at det gode engang skal vinde Sejr hos ham. Hvor Vejen til Oprejsning for ham efter vor Anskuelse

alene gaar, det behøver jeg sikkert ikke nærmere at forklare, og for det Tilfælde, at det skulde have nogen Betydning for Dem at vide det — og jeg forudsætter jo stadig, at De har henvendt Dem til mig for at faa et aabent og utilsløret Svar — saa vil jeg ligesaa godt straks sige Dem, hvad De forhaabentlig nu heller ikke vil forundres over eller misforstaa, at der fra mine Forældres Side ganske sikkert ikke vil kunne ventes nogen Billigelse af Peter Andreas Forbindelse med Dem.«

»Det har jeg allerede forstaaet,« sagde Jakobe og rejste sig; — hun havde i de sidste fem Minutter siddet og rystet paa Stolen af Opbragthed. Og i en halvt bortvendt Stilling og støttende sig til Stoleryggen tilføjede hun med en Skuldertrækning:

»Jeg tilstaar, jeg var kommen her med et lille Haab om at kunne indlede en Forsoning. Det var — det ser jeg nu — grumme naivt af mig. Alligevel fortryder jeg ikke, at jeg søgte Dem. Jeg har faaet de Oplysninger, jeg ønskede. Og — jeg kan ikke lade være med at sige Dem det — jeg gaar lykkeligere herfra, end jeg kom hertil.«

Uvis om, hvad hun mente, vilde Eberhardt, der overhovedet langtfra var færdig, atter tage Ordet. Men hun gjorde tavs en Hovedbøjning og gik hastigt bort.

Da hun stod ude paa Gaden, blev hun grebet af en saa heftig Trang til at se Per, at hun uden

at tænke paa, hvad hun udsatte sig for, dersom nogen af hendes Bekendte fik det at se, steg ind i en Droske og kørte ud til Nyboder. Hun maatte endnu i denne Time gøre ham Afbigt for sin skammelige Mistro, bede ham om Tilgivelse for det Forræderi, som Besøget hos Broderen (hun saae det nu!) i Grunden var. — — Aa, hvor godt hun forstod ham nu! Det havde under Eberhardts Tale været for hende, som om Slør for Slør blev trukket tilside for hans Fortid lige til hans tidligste Barndomsdage i Faderens Præstegaard; som om et gravklamt Pust fra dette Selvretfærdighedens Hjem var strøget hende isnende forbi. »Hvor ondt han maa have haft det!« tænkte hun, og en varm Strøm af moderlig Medfølelse fik hendes Hjerte til at banke og fyldte hende med stormfuld Længsel efter at trykke ham til sit Bryst. Hvad spurgte hun nu om hans Fremtidsudsigter! Hvad bekymrede hun sig længer om hans uslebne Væsen, hans Ungdom eller Manglerne ved hans Dannelse. Hun var kun opfyldt af Tanken om, hvad han havde haft at kæmpe imod, og at han i hendes Favn engang skulde faa hundredfold Erstatning for den Kærlighed, han havde maattet savne.

Da hun naaede ud i Hjertensfrydsgade, var Per netop gaaet bort. Den lille Trine tog imod hende med store Øjne og førte hende ind i hans Værelse, hvor graalige Røgstrimer af hans Cigar

endnu bølgede under det lave Loft. Jakobe blev helt sørgmodig stemt; og i sin Trang til at give sine overstrømmende Følelser Udtryk satte hun sig ned ved Bordet for i det mindste at efterlade en skriftlig Hilsen.

Der fandtes imidlertid hverken Brevpapir eller Konvoluter; Trine maatte løbe hen til Høkeren for at skaffe begge Dele, og Jakobe benyttede Ventetiden til at se sig omkring i den lille, mørke Bagstue, der straks ved Indtrædelsen havde gjort et uhyggeligt Indtryk paa hende. Med næsten sky Mine stod hun længe midt paa Gulvet og saae paa de nøgne Vægge, paa den itubrudte Gyngestol og den lille, sorte Voksdugspuf, der mindede om en Barne-Ligkiste. Hun havde dog ikke troet, at han boede saa fattigt, saa umenneskeligt trist!... Og atter var det for hende, som faldt der nyt Lys over ham i hans hensynsløse Higen efter at naa om paa Livets Solskinsside; og hun følte en ny, øm Glæde ved at vide sig rig nok for dem begge. Hun tog nogle af de Smaating, der laa paa hans Arbejdsbord, og betragtede dem med Forelskelsens Ærbødighed, bladede lidt i hans Bøger og gik tilsidst omkring i Stuen for ret at lade det triste Billede af dette hans Ungdoms Arbejds-Fængsel indpræges i hendes Erindring. Idet hun kom forbi en gammel Slobrok, der hang paa Væggen ind til Sovekammeret, strøg hun Haanden kærtegnende nedad den og lagde derpaa et Øjeblik

Kinden tæt ind til den for at indsuge den Duft af hans Legeme, som hun — skønt hun før havde afskyet Tobakslugt — nu saa lidenskabeligt kunde længes efter.

Men nu kom Trine tilbage, rød og forpustet af det hastige Løb. Den enfoldige Pige havde øjeblikkeligt forstaaet, hvem den fremmede Dame var, og hun blev nu staaende henne i Vindueskrogen og stirrede ufravendt paa Jakobe, mens denne satte sig ved Bordet og skrev:

»Min Ven! Min Ven! Hvorfor ser jeg dig ikke? I tre Dage har du ikke været hos mig. Jeg venter dig iaften. Jeg længes efter dig. Jeg har saa meget at tale med dig om, saa meget at bede dig om Tilgivelse for.

Din

Jakobe.«

Lidt efter at hun var kørt bort, stødte Madam Olufsen med sin Stok i Sovekammergulvet ovenover for at faa Trine derop og afgive Melding. Den gamle Kone laa nu mest tilsengs. Siden Mandens Død var hendes Kæmpelegeme faldet sammen, og hun bevægede sig kun med Besvær. Dog havde hun ikke kunnet styre sin Nysgerrighed, da hun hørte en fremmed tale nede i Forstuen, men var staaet op af Sengen og var humpet hen til Køkkendøren for at lytte, og oppe i Gadespejlet foran Salsvinduet havde hun bagefter fulgt den

bortrullende Droske, lige til den forsvandt om Hjørnet ved St. Kongensgade.

Trine hørte godt hendes Banken. Men højtidelig grebet, som hun var bleven ved Synet af sin Herres nye Elskede, listede hun sig over i Nødtørftshuset for her uforstyrret at give sig hen i sin Sorg.

Da Per hen paa Eftermiddagen kom hjem og læste Jakóbes Brev, kneb han muntert det ene Øje sammen. Se — se! Kuren synes jo at være probat, tænkte han. Men netop derfor burde den sikkert ikke afbrydes for hurtigt.

Han lod Trine løbe ind til Byen med et Telegram, der lød:

»Desværre umuligt iaften. Er i denne Tid meget optaget.

Sidenius.«

Da Jakobe et Par Timer senere modtog dette Budskab, stivnede hun af Angst. Var alt forbi? Havde hun i sit Hovmod stødt ham fra sig?... Nej, nej! Det maatte ikke ske! Hun vilde have ham tilbage, om hun saa skulde tigge ham om Tilgivelse paa sine Knæ.

Hun satte sig ned for at skrive til ham. Hun vilde forklare ham alt, fortælle ham alt.

I det samme aabnedes Døren, og Nanny stak Hovedet ind.

»Der er kommen en Herre. Jeg skulde bede

dig komme ned,« sagde hun og forsvandt med det samme.

Eybert! — foer det gennem Jakobe.

Hendes gamle Frier var igen begyndt at vise sig der i Huset. Havde han anet et forestaaende Brud? tænkte hun nu. Var hans Komme et ulykkeligt Varsel?

Da hun noget efter kom ned i Dagligstuen, sad Forældrene paa deres vante Pladser i Sofaen bag det runde Bord, hvor Lampen var tændt. I en Lænestol, med Ryggen til Døren, sad en Herre, der hastigt rejste sig, idet hun traadte ind. Det var Per.

Han havde alligevel ikke kunnet modstaa længer. Kort efter at han havde afsendt sit Telegram, var han taget herud med Toget.

Ved Synet af ham svimlede det et Øjeblik for Jakobe. Hun troede at se et Syn. Saa kastede hun sig med et højt Udbrud om hans Hals.

»Det er dig!«

I et halvt Minut laa hun sanseløs ved hans Bryst. Saa tog hun sig pludselig sammen, skamfuld over at have givet sig saa ubehersket hen i Forældrenes Paasyn. Dog vedblev hun at holde ham krampagtig om Haanden, som var hun bange for igen at miste ham, mens hun fra Siden saae paa ham med et taknemligt Blik, der straalede gennem et Par store Taarer.

Lidt efter gik de sammen ud i Haven, hvor

der endnu ikke var helt mørkt. Philip Salomon og hans Kone saae efter dem og derfra hen paa hinanden.

»Her maa vi nok lade Skæbnen raade, Lea!« sagde han.

* * *

Trods Beslutningen om at holde Forlovelsen hemmelig overfor alle andre end de allernærmeste varede det ikke længe, før der rundtom i Byen snakkedes ganske aabenlyst om den. Det laa kun daarligt for Jakobe at lægge Skjul paa sine Følelser, navnlig nu, da hun ikke længer skammede sig over dem. Hun følte sig som en, der havde født i Dølgsmaal og nu turde bære sin Lykke frem for Alverden. Endnu sagde hun dog »De« til Per, naar der var fremmede tilstede; men Blikket og Smilet talte et dristigere Sprog og røbede hurtigt deres Forhold for enhver, der var i Stue sammen med dem. Selv naar Per slet ikke var tilstede, forraadtes hun af sit Udseende, sin Holdning, og af det fraværende Blik, i hvis Dyb de lønlige Tanker legede som Guldfisk i en Skovdam.

Det varede da hellerikke længe, før Per mærkede, at man begyndte at beskæftige sig med ham omkring i Byen. Mere end een Gang, naar han kom ind i en af Kafeerne omkring Kongens Nytorv,

hvor han nu udelukkende søgte, saae han Folk stikke Hovederne sammen og hviske. Rundtom i Selskabslivet vakte den mærkelige Forbindelse den største Opsigt, og der fortaltes allerede de eventyrligste Ting om den unge Lykkeridder, der først havde arvet den ulykkelige Neergaard og nu havde »hugget sig« den ene af Philip Salomons Millioner.

Størst Bevægelse vakte Rygtet om Forlovelsen dog blandt Pers fordums Studiefæller paa den polytekniske Læreanstalt, hos hvem allerede »Falken«s Artikel om ham havde vakt et ikke ringe Røre. Alle de urolige Hoveder, der ligesom han fandt Luften for kvalm i Professor Sandrups »Udrugningsanstalt for tekniske Kontorister«, og alle Døgenigterne, der greb enhver Kritik af Skolen som en Undskyldning for deres Dovenskab, kaarede ham til deres Talsmand og Fører. Til Gengæld skabte hans Held ham en Række misundelige Fjender i de »vordende Kancelliraader«, der hidtil havde betragtet ham med medlidende Ringeagt. Navnlig gjaldt dette en vis Marius Jørgensen, en rødhaaret Præstesøn fra Fyen, der iøvrigt altid havde hadet ham. Han var en hæderlig Slider og Professor Sandrups Øjesten, en lille opblæst og saare højtidelig Person, der gik med Jernsinker under Skoene og sled Bagen af to Par Bukser mellem hver Gang, han undte sig Bad, — kort sagt en fuldblods Sidenius. Per havde i sin Tid

givet ham Øgenavnet »det gudvelbehagelige Tabelværk«; og han forberedte sig nu i Stilhed paa at tage Hævn over ham ved en offentlig Erklæring, der skulde fremkomme, saasnart Pers bebudede Pjece var kommen ud.

I den Salomonske Familje begyndte man saa smaat at forlige sig med Forestillingen om Per som Husets tilkommende Svigersøn. Onkel Heinrich var næsten den, der nu lod mindst veltilfreds. Han optraadte stadig overfor Per som Velgøreren og Formynderen og lod ham i fortrolige Samtaler vide, at han foreløbigt kun var naaet det første og mindst betydende Skridt fremad, og at der jo ikke kunde blive Tale om at deklarere Forlovelsen, før han havde faaet sig en Stilling og vundet sig et Navn — »og helst et andet Navn«, som han gerne tilføjede. Han tænkte ved disse Ord paa den gale Enkebaronesse Bernt von Adlersborg, paa hvem han overhovedet idelig ledte Samtalen hen. Og Per, der havde faaet Blod paa Tanden nu, forstod fuldtud Meningen dermed og gik i Stilhed ganske ind paa hans Tankegang. Han vidste, at Baronessen endnu befandt sig paa en sydtysk Kuranstalt, og det var nu hans Agt at lægge sin Rejse deromad for at gøre hende et Besøg. Intet skulde være ham kærere end for bestandig at bortslænge det forhadte Sidenius-Navn, dette latterlige Stykke Degnelatin, der overalt forraadte hans Udspring, — »Trolde-

svansen«, som han for sig selv plejede at kalde det. Baron Per von Adlersborg. Det Navn huede ham!

Til Jakobe sagde han dog intet om denne Del af sin Rejseplan, idet han mente, at hun var ganske ligegyldig for den Slags Ting og derfor ikke vilde synes om den. Han anede ikke, at hun i sine Drømme byggede endnu langt mere højtflyvende Planer for ham og deres fælles Fremtid. Han havde en Aften oplæst Fortalen til sin Pjece for hende; og nu, da hun hørte paa ham med Kærlighedens ømt forstaaende Øre, fornam hun som brusende Vingeslag over sit Hoved, mens han læste. Men hun var klog nok til ikke at fortælle ham det. Saa brændende forelsket hun var, hun blev dog stadig ikke blind for hans Skrøbeligheder og forstod saare vel, at der endnu var meget at ophjælpe, før han stod fuldt rustet til den Kamp, hvortil Skæbnen havde bestemt ham.

Ellers lod hun sig foreløbig ganske beherske af sin Lidenskab. Det voldelig opstemte Ømhedsvæld i hendes Bryst, den svulmende Hengivelsestrang, der allerede i hendes Barneaar havde kostet hende saa bitre Taarer, kunde nu endelig give sig Udbrud. Dag og Nat var hendes Tanker hos Per. Hver Morgen sendte hun friske Blomster til hans Stue. Hun overvældede ham med alleslags unyttige Foræringer, sendte Bøger og Blade, anspændte daglig sin Opfindsomhed for at udtænke noget, der kunde glæde ham.

Hun havde da hellerikke ladet Forældrene i Fred, før hun fik dem overtalt til — tidligere end sædvanlig — at bryde op fra »Skovbakken« og flytte ind til Byen, saa at hun oftere kunde se ham, vente hans Komme hvert Øjeblik paa Dagen, og om Natten vide ham blot firehundredogtredive Skridt fra hendes Side. Men selv dette var hende ikke nok. En Time efter, at han havde forladt hende, kunde hun sætte sig ned og skrive til ham. Bestandig var der noget, hun nødvendigt straks maatte sige ham, eller noget, hun frygtede for ikke at have sagt paa rette Maade, eller noget, hun havde sagt men nu fortrød og vilde bede ham glemme — altsammen halvt ubevidste Paaskud for at sige ham dette ene og eneste: at hun elskede ham, og at hun talte Minutterne og sit Hjertes Sekundslag, til hun saae ham igen.

»*Bon jour, Monsieur!*« skrev hun til ham en Morgen, da Solen skinnede ind ad hendes Vindue. »Mon du skulde komme her i Formiddag? I saa Fald kunde jeg jo spare mig denne Epistel. Men du er saa upaalidelig. Hvorfor kom du ikke iaftes? Havde du travlt, min Ven? Jeg ventede til Klokken ti, gik saa iseng i daarligt Humør og hadede dig af et oprigtigt Hjerte til Klokken elleve. Idag tilgiver jeg dig for det prægtige Solskinsvejrs Skyld. — Kunde du nu ikke for denne Dag lade dine Korrekturer og Tegninger hvile og komme her ved To-Tiden; saa er kun Moder og

jeg hjemme. Jeg veed jo nok, at vi skal begynde at være fornuftige (maaske var det derfor, du udeblev igaar?) Men, min Ven, husk paa, at fra den Dag, du rejser, gaar jeg i Kloster igen. Ak, vi vil begge faa kun altfor god Tid til at vinde vor Fornuft tilbage!«

Per gik under alt dette omkring med en Paschafornemmelse og tog i fjorten Dage tolv Pund til i Vægt. Alligevel — den eksotiske Atmosfære, hvormed Jakobes Kærlighed omgav ham, kunde til Tider blive ham lidt for hed. Han kunde nok selv flamme dygtig op men afkøledes altid hurtigt. Jakobes evigvarende Blussen var ham fremmed og i Længden lidt anstrengende. Med sit fra Barndommen forkrøblede eller forvoksede Følelsesliv, beklippet for alle andre Rørelser end saadanne, der trives i Skyggen og opelskes af den barske Vind, var han overhovedet endnu ikke moden for Jakobes solglødende og vidtfavnende Elskov. Under hendes stærke Udbrud kunde han sidde halvt forlegen og undgaa hendes Blik og var i det hele mangen Gang en ret kejtet Elsker.

En Dag i Mørkningen, da de sad alene paa en Puf inde i Kabinettet, sagde Jakobe, idet hun lagde begge sine Arme om hans Hals:

»Har du egentlig nogensinde tænkt paa, Per, at du endnu aldrig har sagt mig, at du elsker mig?«

»Men du veed det jo.«

»Ja, men det er mig ikke nok. Jeg vil høre dig sige det. Jeg maa dog een Gang høre, hvordan det lyder, naar min Kæreste siger mig, at han elsker mig. — Gør det, Per!«

»Men kære, jeg har da virkelig ofte sagt dig, at — —«

»Ikke med de Ord, Per! Og det er netop dem, jeg vil høre. Husk paa, at det er de tre Ord, vi Kvinder hører lyde i vore Drømme, lige fra vi kommer hjem fra vort første Bal. Sig dem, Per! . . . Skal jeg maaske hjælpe dig paa Gled? Altsaa — nu gentager du mine Ord — *Jeg* —«

»Jeg«, gentog Per.

»*Elsker* —«

»Nej vist ikke, min Pige,« indvendte Per, rød i Hovedet, og holdt Haanden for hendes Mund. Og da hun blev ved at tigge, gjorde han sig næsten vred og frigjorde sig for hendes Arme.

— — —

Og dog — hvor lettet han virkelig ofte følte sig, naar han om Aftenen, efter den sidste, stormfulde Afsked ude i Forstuen, kom ud paa Gaden og tændte sig en Cigar — han havde dog aldrig Lyst til straks at gaa hjem, endmindre til som i gamle Dage at drive ind paa en Kafe. Han kunde blive ved at gaa omkring i Gaderne, helst i de stille og mennesketomme, for at give sig hen i

den Sindstilstand, der endnu var ham saa ny og forunderlig: den stemningsfulde. Ligesom hin første Gang, da han uforvarende var kommen til at drikke af Evighedens Kilde, havde han en svimlende Fornemmelse af, at der var ved at aabne sig en Eventyrverden i hans Indre. Men medens den Kærlighedens Paradishave, han ved den brave Fransiscas Side havde faaet et lille Indblik i, var en lille hyggelig Urtegaard med Reseda og Levkøj og velpassede Køkkenbede, stirrede han nu — næsten forskrækket — ind i en susende Palmelund, stor og højtidelig som et Tempel. Han begyndte under disse ensomme Nattevandringer at ane en højere Lykke, en større og renere jordisk Lyst end den, han hidtil saa hidsigt havde eftertragtet. Han begyndte for Alvor at forstaa, at Livet kun blev rigt ved en Kvindes Kærlighed. Han fattede først nu den fulde Sandhed af sine egne, letfærdigt mente Ord: at Mands og Kvindes Favntag var det Himmerige, hvor der var Glemsel for alle Sorger, Tilgivelse for alle Synder; hvor Sjælene mødtes i skyldfri Nøgenhed som Adam og Eva i Edens Have.

Det var en Nat efter Hjemkomsten fra en saadan timelang Vandring, at han tilskrev Jakobe disse Linjer:

»Der var en Mand, der engang i Spøg kaldte mig for »Lykke-Per«. Nu, jeg har egentlig heller aldrig selv betragtet mig som Stedbarn her i Livet. Maaske i enkelte, mismodige Øjeblikke har jeg

kunnet beklage mig over den Skæbne, der lod mig fødes i det Land, hvor Præstens Søn Adam engang i Tidernes Morgen giftede sig med Degnens Datter Eva og efterhaanden opfyldte Jorden med to Millioner Sideniusser. Og dog! Først nu, naar jeg ser tilbage paa de forløbne Aar, føler jeg, at en Skytsaand har fulgt mig gennem Livet. Skønt jeg mangen en Gang har været paa Vildspor, og skønt jeg ofte har grebet fejl og jaget efter uægte Glimmer, saa staar jeg nu med Sejrens Guldæble i min Haand: dig og din Kærlighed. Jeg indser det nu meget godt, at det ikke er min egen Vilje eller min egen Forstand, men et lykkeligt Instinkt jeg kan takke for mit Held. Min Fortjeneste indskrænker sig til, at jeg fulgte dets Indskydelser.

Jeg føler Trang til endnu engang, inden jeg gaar til Ro, at indeslutte dig i mine Tanker og takke dig. *Du* var min gode Skytsaand fra den Dag, jeg første Gang betraadte dine Forældres Hus, det vil sige fra den Dag, der betegner det store Vendepunkt i mit Liv. Hvad jeg forleden ikke kunde komme over at sige, da jeg sad Ansigt til Ansigt med dig og du bad mig derom, det tilhvisker jeg dig nu i denne stille Nattetime, mens jeg kysser dine Hænder, dine Øjne og din Mund: Jeg — elsker — dig.«

Brevet havde en Efterskrift, der lød:

»Det er dog en Pokkers Tid, det tager med

det Trykkeri. Heller ikke idag har jeg faaet nogen Korrektur. Det er nok det Par Tegninger, der forsinker; de skal jo skæres i Træ. Veed du forresten, at jeg tænker paa at forandre Bogens Titel. »Nye Tider« lyder saa almindeligt. »Fremtidsstaten« vil jeg kalde den. Lyder det ikke godt?«

* * *

Man var nu naaet ind i Oktober. Uge efter Uge havde Per opsat sin Afrejse, og Jakobe havde ikke skyndet paa ham. Men nu fandt ogsaa hun, at han ikke godt kunde tage Udsættelse længer.

Det var hans Hensigt først at tilbringe nogen Tid i Prøjsen og besøge et bekendt teknisk Institut, der havde gjort sig Vandbygningsvæsenet til Specialfag. Derefter vilde han tage sydpaa og bese et af de store Kanalforetagender, som ledede af Verdensfirmaet Blackbourn & Gries, til hvilket hans Svigerfader havde lovet at skaffe ham Anbefaling. Senere agtede han sig til Paris, London og New-York. I det hele vilde han være borte et Par Aar.

Jakobe gjorde ingen Indvendinger herimod, skønt hun ikke fattede, hvorledes Tiden skulde gaa for hende. Det var endogsaa hende, der havde faaet det ene Aar lagt til. Per selv havde

ment, at han vilde kunne nøjes med den halve Tid. Men Jakobe bad ham indtrængende om at give sig god Tid og overalt at se sig godt og grundigt om; og hun fandt i dette Punkt Medhold hos sin Fader, der en Dag kaldte Per ind paa sit Kontor og her overgav ham en smuk Signetring, Tegnet paa hans Tillid, samt et Akkreditiv paa titusinde Kroner.

Mens Rejseforberedelserne stod paa, modtog Per en Dag et Brev fra Broderen, Eberhardt, der skrev til ham, at da det var kommet ham for Øre, at han stod i Begreb med at tage til Udlandet, vilde han ikke undlade at gøre ham bekendt med, at deres Faders Tilstand nu var en saadan, at en Katastrofe kunde ventes hver Dag. Selv agtede han med det første at rejse hjem for ikke at savnes ved hans Dødsleje, ved hvilket i det hele alle de borteværende Søskende ventelig vilde samles.

Per gik efter Modtagelsen af dette Brev en halv Dag op og ned ad sit Gulv i tvivlraadige Tanker. Brevets Tone havde været usædvanlig hensynsfuld, og Lykken havde gjort ham forsonlig stemt. Ingen vilde jo nu kunne mistænke ham for at vende tilbage som den forlorne Søn — tænkte han.

Og dog! Endnu var hans Triumf ikke fuldstændig. Endnu kunde hans Tilbagekomst ikke

blive saadan, som han altid havde tænkt sig den. — Var hans Bog endda udkommen!...

»Lad da den gamle Mand dø i Fred!« sagde han.

Han brændte Brevet sammen med en Del gamle Papirer, som han ryddede ud af sine Skuffer, og talte sletikke til Jakobe om det.

Et Par Dage efter rejste han til Tyskland.

Om kort Tid udkommer:

HENRIK PONTOPPIDAN

LYKKE-PER

I DET FREMMEDE

THIELES BOGTRYKKERI

DET NORDISKE FORLAG
BOGFORLAGET ERNST BOJESEN

